

PORTALEN

NUMMER TVÅ 2024
STRÄNGNÄS STIFTSTIDNING

Med sikte på kyrkjobb

Blivande församlingspedagogen
Malin Söderman vill stärka ungdomar

Tema: I Guds tjänst

Stort tema i hela tidningen. Anställda och ideella berättar om sina uppdrag i kyrkan och resan dit. Så funkade det: Vägen till Svenska kyrkans profilyrken.

Prostarna tipsar om smultronställen

Från Ösmo i öst
till Viby i väst.

Nyfiken på

Stiftsdiakonen
Eva Wenehult om
sitt nya uppdrag.

150 ÅR AV INTERNATIONELLT ENGAGEMANG

Vi lever alla under samma himmel, med samma rättigheter till ett värdigt liv. Sedan 1874 har vi fört denna kamp för och tillsammans med människor som lever i utsatthet över hela världen. I ryggen har vi världens största allians av kristna kyrkor, ACT-alliansen. De ger oss möjligheten att verka långsiktigt, men också att agera snabbt vid katastrofer och krig.

Vi tar med oss våra 150 år av erfarenheter när vi möter dagens och morgondagens utmaningar. Var med du också – bli månadsgivare!

SKANNA FÖR ATT
BLI MÅNADSGIVARE

svenskakyrkan.se/act

STRÄNGNÄS STIFTSTIDNING

Portalen kommer ut med fyra nummer per år och delas ut till anställda och förtroendevalda i Strängnäs stift.

Upplaga: 3 600 exemplar
Utges av stiftsstyrelsen i Strängnäs stift

ANSVARIG UTGIVARE

Jimmy Åkerfeldt

REDAKTÖR

Marlene W Antonson
Strängnäs stift
0152-234 70

GRAFISK FORM

Linn Forsdahl
Strängnäs stift
0152-234 71

REDAKTIONSRÅD

Marlene W Antonson
Linn Forsdahl
Helena Inghammar
Agneta Larsson
Simon Tjärnen
Christina Södling

KONTAKT

Portalen, Marlene W Antonson
Box 84
645 22 Strängnäs
strangnas.portalen@svenskakyrkan.se
0152-234 00

HEMSIDA

svenskakyrkan.se/strangnasstift

ADRESSREGISTER

Portalen skickas till anställda och förtroendevalda som finns inlagda i Kyrksam. Adressändringar görs av respektive församling.

OMSLAG

Malin Söderman
Foto: Magnus Aronson

FOTO: NICKLAS OLSSON

Med sommaren - och livet - framför oss

Mitt i den härliga studentyrkan lever många unga med undran inför framtiden: vad ska jag göra i livet? (kanske en fråga även för en och annan 50-åring 😊) Portalen har pratat med anställda och ideella i Svenska kyrkan om deras uppdrag - och vägen dit. Berättelserna spretar - vad trösterikt att det kan vara olika. Sätt gärna tidningen i handen på någon som söker sin väg. Under tiden vandrar vi pilgrimsvägar genom stiftet, och kanske tar en väffa här och där. Missa inte prostarnas sommartips!

MARLENE OCH LINN

Mälardalsstiften går samman i klimatarbetet

SVENSKA kyrkans färdplan för klimatet är inne på andra etappen. En rad mål är formulerade för 2024-2027 och vi behöver på olika sätt agera. Målsättningen gäller Svenska kyrkan som helhet. Förflyttningen handlar om arbetssätt, beteenden och värderingar utifrån förståelsen av människan som Guds avbild och medskapare i förhållande till skapelsen.

Nu har stiften kring Mälaren inlett samverkan i rekryteringen av specialister som ska hjälpa till förändring vad gäller såväl transporter och inköp som inom den grundläggande uppgiften. Satsningen sker med medel som beslutats av kyrkostyrelsen.

I Strängnäs stift har stiftsstyrelsen fattat ett beslut som innebär att församlingar och pastorat ska erbjudas ett processtöd i arbetet med klimatmålen.

En kris kommer sällan lägligt. Oavsett hur mycket ekonomiska medel som avsätts i hållbarhetsarbetet, är det till sist vår förändringsbenägenhet som är avgörande. Mod och handling hör samman med hopp och tro. Vi gör detta arbete tillsammans.

JIMMY ÅKERFELDT, STIFTS DIREKTÖR

Innehåll

4-5. Sagt vid kyrkkaffet.

6-10. Stifta bekantskap med: Malin Söderman.

11. Boktips.

12. Stiftet runt.

13. Följ med och be.

14-19. Tema: I Guds tjänst.

20-22. Fördjupningstext av Helena Inghammar.

23. Sagt vid kyrkkaffet.

24-25. Så funkar det: rekrytering till Svenska kyrkans profilyrken.

26. Nyfiken på: Eva Wenehult, ny stiftsdiakon.

27. Kalendern: kurser och utbildningar.

28. Biskop Johan skriver.

Tips

Christina tipsar om bra läsning...

DET var fint att läsa om Malin Söderman, om hur hennes tonårstid präglades av depression, ångest och hemmasittande och hur hon sen hittar rätt i kyrkan och finns till för andra.

INTRESSANT att läsa om hur rekryteringen av Svenska kyrkans fyra profilyrken går till, och att kortfattat läsa om vad de gör.

TÄNK så mycket frivilligarbete det finns inom kyrkan och hur mycket verksamhet som finns för alla människor som är ensamma! Jag önskar att fler fick upp ögonen för det. Jag fastnade främst för artiklarna om Sarah Owesdotter och Sofie Winqvist.

Christina Karlsson arbetar med administration på Strängnäs stift.

Ny grafisk profil med konceptet: Sprida hopp

Hoppet är en grundpelare i kristen tro. Det gestaltas ofta i form av ljus. I den nya grafiska profilen speglas hoppet i de grafiska formerna som är inspirerade av kyrkfönstrens färgstarka ljusspel.

Med ett gemensamt ansikte utåt vill Svenska kyrkan öka sin synlighet om allt kyrkan gör och står för. Och människor som vet vad kyrkan är, har större förtroende för Svenska kyrkan och är mer benägna att vilja vara en del i den.

Förutom igenkänning ska det nya utseendet också bidra till en upplevelse av kyrkan. Profilen ska stärka känslan av närvaro, öppenhet och hopp.

När samhälle, människor och trender förändras behöver den grafiska profilen uppdateras med jämna mellanrum.

Senast Svenska kyrkans grafiska profil uppdaterades var 2005 och sedan dess har inte bara designtrenderna förändrats – hela kommunikationslandskapet ser annorlunda ut och kräver ett manér som även fungerar för digital och rörlig kommunikation.

Det nya manéret innehåller delar som kombineras för att skapa ett sammanhållet visuellt uttryck. I den nya logotypen får skölden en mer framträdande roll och Svenska kyrkan blir tvåradigt för att ögat snabbare ska uppfatta avsändaren.

De nya identitetsskapande illustrationerna kan användas i sin helhet eller som utsnitt. Foton ska bära ljusets närvaro – som symbol för hoppet.

Sköldens form utgör utgångspunkt för layoutsystemet (hur olika delar av innehåll kombineras med varandra). Upp och ner påminner formen om ett kyrkfönster.

Inspireras av Grödingevåfflan

Inför påsken föreslog kyrkoherde Ingmarie Åsblom, Grödinge församling, att den lokala Klockargårdens våffleri skulle servera Kyrkoherdens Påskvåffla, med lammgryta. Enligt uppgift blev det en supergod våffla och nu

väntar vi på uppföljningarna. Eller vad sägs om Johannes döparens honungssill och Prostens mäktiga tårta till midsommar? Svalkande Trefaldighetslemonad eller Apostlarnas jordgubbskräm? Bara att utmana närmsta kafé.

NYTÄNK. Kyrkoherde Ingmarie Åsblom önskade påsklamm på våffla.

Kyrkovalet 2025 – närmare än du tror

Det kan tyckas långt till 21 september 2025 men förberedelserna för Kyrkoval 2025 är redan igång och Jessica Engström, valansvarig i Strängnäs stift, uppmanar nomineringsgrupperna att börja arbeta så smått redan nu.

– Stäm av med varandra så ni vet vilka ni har att räkna med nästa mandatperiod och fundera över vilka nya personer som ni behöver och vill ha på listan. Genom att få frågan i god tid hinner man ställa frågor om uppdraget och vänja sig vid tanken.

+ Abednego besöker LIFE-lägre

I sommar gästar biskop Abednego, från nordvästra Tanzania (ett av våra vänstift), ungdomslägre LIFE, som har det passande temat "The Mission – 150 år av internationellt engagemang". Abednego medverkar tillsammans med biskop Johan på onsdagen.

– Det är ju fantastiskt att den världsvida kyrkan blir konkret för ungdomarna. Det här mötet

betyder mycket för oss, inte minst med tanke på att ungdomar har möjlighet att göra praktik i Tanzania genom programmet Ung Resurs, säger stiftspedagog Daniel Brodén.

Biskop Abednego.

HÖGTIDLIGT. Prosten Ylva Evensen och barnen klippte bandet vid invigningen av klimatstigen i Barnens skog.

Ny klimatstig bra för små människor och små kryp

Nu har Strängnäs stift fått en klimatstig i Barnens skog, Vrena. Tillsammans med klimatängeln Pax och hans vän, biet Pollinis, får barnen lösa olika uppgifter i skogen, utforska sina klimat-känslor, lära sig om biologisk mångfald och leta efter insekter och djur. Satsningen svarar mot Svenska kyrkans färdplan för klimatets mål att bidra till den värderingsförändring som är nödvändig för att göra en klimatomställning. Inför invigningen gjordes även en naturvårdshuggning för att höja naturvärdet och den biologiska mångfalden.

– Avverkningen är gjord för att skapa ved i olika

nedbrytningsfaser samt för att gynna stora lövträd med hassel under. Vedhögen, som vi kallar faunadepå, fungerar som hotell för insekter vilket också gynnar insektsätande fåglar som exempelvis hackspettar. Den döda veden är även viktig för den biologiska mångfalden, säger skogsvaktare Carina Karlsson Forsberg.

MULMHOLK. Ett sätt att försöka påskynda förmultningsprocessen.

Årets Strängnässtiftare 2024

Utmärkelsen Årets Strängnässtiftare 2024 gick till Knut Fischer, prost honoris causa, med motiveringen "För hans mångåriga, uthålliga arbete med kyrkans klassiska redskap för efterföljelse – själavård och andlig vägledning i församling och stift."

Själavårdaren Knut Fischer har varit en nyckelperson för själavårdsarbetet i Strängnäs stift. Han har varit med och tagit fram Strängnäs stifts andliga vägledningsprogram och har fortsatt att leda grupper, retreatar och vara med i stiftets nätverk.

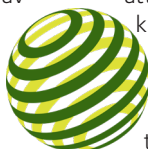
UTMÄRKT. Knut Fischer mottog blommor, diplom och hederstecken vid stiftsfullmäktiges sammanträde på Stjärnholm.

400

tusen. Så mycket ökade gudstjänstbesöken förra året. En upphämtning efter pandemin men inte till nivån före.

Boka klimathjälp till din församling

Sedan nyår är klimatet ett av Strängnäs stifts fokusområden (2024-2027) och från och med i höst kommer alla församlingar att erbjudas ett specifikt stöd i sitt klimatarbete. Under tre träffar genomför man workshops och uppföljning för

att genomföra församlingens klimatarbete. – Ofta gör församlingarna redan mer än de tror, och med vår stöttning ökar medvetenheten om hur olika aktiviteter och åtgärder påverkar, och vilka åtgärder som kan förbättra arbetet. Vi kommer kontakta alla

församlingar före sommaren för att boka in besök under hösten, säger miljösamordnare Emilia Bergius.

– Jag är glad att vi kan erbjuda det här möjligheten och hoppas att så många församlingar som möjligt tar vara på chansen, säger biskop Johan.

Vill du veta mer?

Hör av dig till Emilia Bergius: 0152-234 18.

Fann sin plats

Nu vill hon hjälpa andra

Malin Söderman är 23 år gammal och något av ett ungt styrelseproffs. Tonårstiden präglades av depression, ångest och hemmasittande. I kyrkan hittade hon en fristad och ny livsglädje. Idag känner hon ett kall att bli församlingspedagog.

– Jag vill bidra med att säga: Våga tro! Var inte rädd! säger hon.

TEXT: **INGER ALESTIG** FOTO: **MAGNUS ARONSON**

SOLEN GLITTRAR över Malmsjön som breder ut sig vid Värsta centrum strax söder om Tumba, cirka tre mil från Stockholm. Det är den kanske första riktiga vårdagen, och människor kliver av bussen, kisar mot det starka solljuset och plockar av sig tröjor och jackor. Värsta har strax under fem tusen invånare, i centrum finns bland annat bibliotek, matvaruaffär, pizzeria – och så Kyrkans hus.

Här växte Malin Söderman upp, yngst av fyra syskon. Som barn spelade hon bland annat fotboll. I Värsta är det också nära till naturen, med bad i Brosjön och skogen inom cykelavstånd.

Malin tar emot i Kyrkans hus ljusa lokaler. Här finns ett andaktsrum, liksom lokaler där ungdomarna i samhället kan träffas. Medeltida Grödinge kyrka ligger en bit härifrån.

MALIN HITTADE till gemenskapen i tonåren. Det var ungefär vid denna tid som barndomen förbyttes i en ungdomstid som till en början präglades av ganska mycket mörker. Vi ska återkomma till det.

Hon hade sjungit i barnkör, men sedan dess inte haft närmare kontakt med kyrkan. Vid jul gick familjen oftast till kyrkan, men annars inte. När det blev dags för konfirmation bestämde sig Malin

för att konfirmeras. Syskonen hade gjort lite olika men det var "lite av en grej bland kompisarna att konfirmeras, vi skulle göra det tillsammans". Men redan efter två träffar ville hon hoppa av.

— Jag mådde ganska dåligt i tonåren. Jag ville helst bara vara hemma, jag ville inte vara bland folk. Jag hade ångest och var deprimerad. Min mamma tyckte det var bra att jag ville bli konfirmerad, jag hade slutat med fotboll och hade inget att göra på fritiden, berättar hon.

När hon ville hoppa av sa mamman att då fick Malin själv ringa alla släktingar som tänkt komma på konfirmandavslutningen och ge återbud.

— Det tyckte jag var jobbigt, så jag fortsatte.

Och där någonstans, på vägen mot konfirmationen, började det vända för Malin. Det var framför allt två personer som kom att betyda mycket för henne: församlingspedagogen Maria och kyrkoherden. "De pushade mig verkligen", säger hon.

— Det som var viktigt var framför allt att få någon att prata med. Jag var väldigt stängd, jag ville inte prata med någon under den här tiden. Inte med föräldrarna, inte med kompisarna.

Hon minns särskilt ett tillfälle som blev viktigt för henne:

— Ungdomsgruppen skulle övernatta här i kyrkan. Församlingspedagogen såg att jag inte mådde så bra. Hon tog mig åt sidan, och satt och pratade med mig i en timme. Hon lyssnade, och hon dömde inte. Jag minns att jag tänkte: "Det är faktiskt någon som lyssnar på mig." Det var det hon gav mig. Någon som lyssnade.

Och som kanske såg dig också?

Som märkte hur du mådde?

— Ja.

KYRKAN KOM nu att bli den plats där Malin kände sig trygg, sedd och där hon kunde få vara sig själv, utan de krav och måsten som annars ställs på unga människor både i skolan och bland kompisar.

— Jag började gå till kyrkan när vi hade lunchrast i skolan. Jag satt här och hängde med de äldre i församlingen som var här på sopplunch.

Men att smita i väg till kyrkan var inte något som gav pluspoäng i kompisgängen eller i skolan.

— Det är ofta lite "skamsligt" att gå till kyrkan när man är ung. Jag fick höra "Ska du i väg till kyrkan nu igen?" Till slut ville man nästan inte säga att man skulle hit.

Hemma i kyrkan

NAMN: Malin Söderman.

BOR: I Uppsala.

FAMILJ: Mamma, pappa, två systrar och en bror.

GÖR: Pluggar på Uppsala universitet med sikte på att bli församlingspedagog.

UPPDRAG i kyrkan: Avgick nyligen som ordförande i distriktsstyrelsen för Svenska kyrkans unga i Strängnäs stift. Jobbar också en del med konfirmandarbetet i Grödinge församling.

OVÄNTAT intresse: Älskar kor. Har därför fått en ko-hatt av kompisarna och en rad andra ko-attiraljer. Brukar passa på att gulla med de kor som finns på stiftsgården Stjärnholm när hon är där.

Vad beror det på att det är "skamsligt", tror du?

— Mycket handlar om fördomar. Man tror att kristna måste bete sig på ett visst sätt, vara på ett visst sätt. Ett sätt som uppfattas som "ocoolt".

För Malin Söderman blev dock kyrkan en ljusets plats. När hon efter konfirmationen fick en fråga om att bli ledare i kyrkan, tvekade hon först. Men ganska snart sa hon ja. Tillsammans med en kompis gick hon en ettårig ledarutbildning i kyrkans regi, och sedan blev hon ung ledare i Vårsta. Hon var med och ordnade filmkvällar, läger och ungdomskvällar.

— Ibland hade vi "filmmaraton", kanske med skräckfilmstema. Då övernattade vi här i Kyrkans hus, och det hände att församlingspedago-

gerna kom och spökade för oss, säger hon och skrattar.

— Det var kul!

MALIN MÄRKTE att hon själv faktiskt gillade att leda samlingar, att ta ansvar. Plötsligt kunde hon, som varit tyst och haft dåligt självförtroende, stå och prata inför grupper. Men utanför kyrkan var det kämpigare. Grundskolan hade präglats av mobbing och Malin kämpade med sitt mående även under gymnasiet. Hon gick "samläsningsutbildning" i Strängnäs, och pendlade från hemmet hos mamma i Tumba. Klassen var bra och hon trivdes i gymnasiet, men var ändå ofta sjukskriven under gymnasietiden.

— Att komma ur depressionen och må bättre

var en process. Jag hade koncentrationssvårigheter och kunde också agera utåt ibland, mest hemma. När jag var ute bland andra byggde jag en fasad.

— Jag fick hjälp av sjukvården först när jag var 12-13 år. I början fick jag prata med en kurator, senare kom jag till Bup (Barn-och ungdomspsykiatri). Där gick jag ända till 18-årsåldern.

Då fick hon också en neuropsykiatrisk diagnos, adhd. Efter det fick hon snabbt medicin och annan hjälp. Då började allt fungera bättre i skolan.

— Det blev ett skifte där, man får börja tänka på ett helt annat sätt. Numera har jag lärt mig att hitta strategier för att klara att läsa och annat.

Hela tiden var mamman ett stort stöd och föräldrarna uppmuntrade hennes engagemang i kyrkan, trots att de själva inte är särskilt kyrksamma.

— Det var inte en chock för dem att jag har en tro, men jag har inte växt upp i en jättekristen familj. Detta är något som jag själv har utforskat.

Och nu hade också Malin något som hon inte haft tidigare: en fristad i kyrkan och i sin tro, "Gud var ett stöd för att jag skulle kunna ta mig igenom". Men det var nu sista året i gymnasiet och mycket skulle tas igen.

— Jag hade inte gymnasieexamen när jag gick ut, men det fattades bara en kurs och den läste jag snabbt upp.

Jag vill bidra med att **våga tro**. Att inte vara rädd.

EFTER GYMNASIET var det dags för nya steg. Malin Söderman bestämde sig för att göra ett år som "ung resurs" i Grödinge församling. Året innebar att hon fick fungera som ungdomsledare och bistå församlingen på olika sätt. Efter resurs-året tog hon ett kanske lite oväntat steg.

— Jag gick en snickarutbildning. Varför? Jo, jag hade egentligen tänkt att välja bygglinje i gymnasiet. Men då vågade jag inte det.

Nu vågade hon. Det blev en ettårig utbildning i träarbete på Komvux, även om hon ganska snart märkte att det inte var snickeri som skulle vara hörnstenen i hennes livsval.

— Jag gillar att snickra och bygga och gör det gärna, men jag kände att det inte var något jag såg mig ägna mig åt i livet.

Nu hade i stället ett annat spår i Malins liv börjat plogas upp: ett spår som innebar ledaransvar, styrelseuppdrag, pedagogik, att tala inför människor, genomföra olika satsningar och projekt. Hon valdes in i distriktsstyrelsen för Svenska kyrkans unga.

— Det var en kompis som sa: "Där passar du". Först sa jag nej. Men sedan övertalades jag. I början vågade jag inte alls ta plats eller komma med förslag. Men sedan kände jag att jag växte med uppgiften. Det är stor skillnad på Malin då och Malin nu! säger hon med ett skratt.

Nu har hon suttit fem år i styrelsen, de två sista åren som ordförande. Hon har lett samlingar, an-

svarat för läger, talat inför grupper. En utveckling som hon som krisande tonåring själv aldrig trott att hon skulle genomgå.

— Om man hade tittat på mig då, som tonåring, går det nästan inte att förstå att jag skulle kunna stå inför 500 personer och prata. Jag vet inte riktigt vad som hände. Men jag hittade min trygghet i kyrkan och i församlingspedagogen Maria.

Du beskrivs av andra i kyrkan som ett stort ledarlöfte i dag, känner du igen dig i den beskrivningen?

— Å, jag vet inte...! Malin skrattar kort. Hon låter överraskad, halvt lite generad och halvt förtjust. Hon tillägger:

— Men det är klart, jag gillar att leda. Jag tycker om att tala inför grupper – om jag vet vad jag ska säga. Jag har bland annat hållit i utbildning i HBTQIA plus workshop i olika församlingar. Det har varit spännande, men jag har också fått mothugg.

— Helst vill jag dock tala inför unga människor, tillägger hon.

Det är där hon har sin plats, säger hon. Det är de unga hon brinner för, och också dem hon vill ägna sig åt i sitt yrkesliv. Nu går hon lärarutbildningen vid Uppsala universitet, med sikte på att bli församlingspedagog. Det innebär att hon först ska bli grundskolelärare, en 4-årig utbildning. Därefter blir det ett års kompletterande studier innan hon är färdig.

— Jag har tänkt länge att jag vill jobba med barn och ungdomar. Och nu kände jag starkt

Vad gör en församlingspedagog?

UNDERVISAR, berättar och samtalar om tro. Möter barn och familjer i verksamheten men har även kontakt med skola och andra aktörer i samhället. Är med i konfirmandarbetet och bidrar till lärande och gemenskap. Att ha pedagogiskt ansvar och arbeta med lärande gör att egen reflektion och eget lärande kommer att bli en del av din livsstil.

TILLSAMMANS. Malin Söderman brinner för att unga kristna ska mötas, är man en liten ungdomsgrupp betyder det mycket att finnas i större sammanhang. Under våren avtackades hon av biskopen som ordförande för Svenska kyrkans unga i Strängnäs stift.

att jag ville bli församlingspedagog. Jag har inte tänkt på det som ett kall, men det skulle det absolut kunna vara.

Säkert har det spelat in att det var just en församlingspedagog som hjälpte henne under den jobbiga tonårstiden, menar hon.

— När jag ser unga som mår dåligt kan jag säga till dem: "Det där var jag en gång i tiden". Jag vill finnas till för dem som andra har funnits för mig.

SOM UNG student i Uppsala kan hon njuta av ett sjudande studentliv och massor av aktiviteter. Det är stor skillnad mot det lite stillsamma lunket i Värsta. För ungdomar på mindre orter är det viktigt att komma ut och möta kristna ungdomar från resten av landet, säger Malin.

— Här i Värsta var vi som mest tio ungdomar i konfirmandgrupperna. Ibland hoppade hälften av. Man var ibland bara tre-fyra på ungdomssamlingarna. Då är det väldigt viktigt att komma ut och se att det finns många ungdomar i kyrkan. Se att man inte är ensam.

HON BRINNER för att unga ska hitta sin plats, och att de ska våga komma till kyrkan.

— Jag vill bidra med att våga tro. Att inte vara rädd. Men också med att säga att alla frågor som ställs upp i ens tro är helt ok att ställa.

Hennes egen tro har utvecklats mycket sedan den började gro under konfirmationstiden.

— Under mitt år som ung resurs fördjupades tron. I början hade jag svårt att hitta vad tron betyder för mig, men där någonstans fick jag möjlighet att utforska det närmare. Det som är viktigt är framför allt bönen. Att be. Både att be i kyrkan och att be var som helst. Detta kan vara svårt för ungdomar: "Kan jag be här på bussen?".

Malin gör en kort paus, och lägger till med ett stort varmt leende:

— Ja, det kan du!

Prostarna tipsar om smultronställen i stiftet

Vill du upptäcka nya utflyktsmål i sommar och lära känna ditt stift lite bättre? Strängnäs kontraktsprost tipsar om några favoriter.

CAROLINE EDLUND,

NORRA NÄRKE: Hackvad kyrka ligger otroligt vackert lite utanför Örebro. I juli ställer de lokala konstnärerna Katarina Wetter, Annelie och Hanna Åblad ut, och även hantverk från lera och tråd finns med. På tisdagar kl. 13-16 kan man se kyrkan och hembygdsföreningen håller öppet för servering.

MARKUS VON MARTENS,

REKARNE: Musikgudstjänsten vid Sundbyholms marina den 23 juni blir startpunkten för årets jungfrufärd med min allmogebåt IONA ut till vackra Ridön. Visserligen korsar jag då gränsen till Västerås stift – men det må va förlätl! Ridö-Sundbyholmsarkipelagen är Mälarens största skärgård med 160 öar.

YLVA EVENSEN: En stund

egenandakt i Alla helgons kyrka och sedan våfflor på Prosten Pihls café alldeles intill blir en bra dag. Är man sugen på musik rekommenderar jag musik i sommarkväll som vi har åtta torsdagar i Svärta kyrka.

ÅSA LINDGREN

SÖDERTÄLJE: Överhölö kyrkoruin som är tillägnad helgonet Sankta Lucia. Den ligger vackert och har en intressant historia. På midsommardagen klockan 16.00 firar vi gudstjänst i ruinen, så ta med sittunderlag och kaffekorg.

TOMAS HOLDAR,
OPPUNDA-VILLÅTTINGE:

Allt det fina som vi gör i vanliga fall – musik, gudstjänster och kaféer – blir ju en extra fin upplevelse när vi flyttar ut i naturen. Och jag tycker att omgivningarna i Oppunda och Villåttinge är natursköna och perfekta för vila och återhämtning, här finns ruiner att ta med egen fika till eller kyrkor att förlora sig i. Även en enkel samling ger något för ande kropp och själ.

GUNLÖG AXELSSON
ÖLUND, SÖDRA

NÄRKE: Pilgrimsleden i Viby församling. Den är ett fint sätt att njuta av naturen. Sedan vackra Sörön, som egentligen är en åkerholme, och historiska Engelbrektscholmen, där rikshövitsmannen och upprorsledaren Engelbrekt Engelbrektsson mördades.

PETER MOURATH,

NYNÄS: Det jag först kommer att tänka på är Hammersta slottsruin som har kopplingar till Ösmo kyrka, som också är sevärd – inte bara för Albertus Pictors målningar från 1400-talet. I juli finns det guide i kyrkan och våfflor i Sockenstugan.

CHRISTOFER LUNDGREN,
DOMPROSTERIET:

Självklart ett besök i domkyrkan, och sedan en fika på Grassagården eller middag i hamnen. Nära finns också Vårfruberga klosterruin på Fogdö, där man också kan bada, och Mariefreds kyrka som under året firar 400 år på olika sätt.

En dotters liv i ljuset av sin fars

Ett bortkastat liv

En roman om kärlek, ensamhet och tro

Sofia Lilly Jönsson (Albert Bonniers förlag 2024)

Ett bortkastat liv sägs vara en roman om kärlek, men är lika mycket en roman om ensamhet, om psykisk ohälsa och om att passa in. Den är också något så ovanligt som en roman där kristen tro blir synlig, utan att förlöjligas eller förminskas (dock finns en outtalad men ganska tydlig kritik mot kyrkan).

Romanens berättare har just förlorat sin pappa som hon haft ett komplicerat förhållande till. Det framkommer att pappan levte ett ensamt liv, präglad av neuroser. Även berättaren har levte i ensamhet och hon undrar om det är ärftligt att leva så. Genom tillbakablickar, både från pappans och från dotterns liv, rullas omständigheter och händelser upp. Vi får också följa berättarens bearbetning av sitt eget liv, i ljuset av pappans liv och bortgång. Parallellt löper en annan historia om ensamhet, berättad av en prostituerad kvinna i Stockholm på 1800-talet.

Romanen ställer frågor som: Varför blir man som man blir? Går det att ändra på sig själv? Vad måste man försvara och vad måste man ge upp?

MAGDALENA ÖHRLING

Bokanmälan

På djupet och bredden om vigningstjänster

Precis som övriga samhället är Svenska kyrkan stadd i ständig förändring. Boken Vigd till tjänst – om ämbetet i Svenska kyrkan (Verbum) tar upp frågor om vad det innebär att vara diakon, präst eller biskop idag. Den beskriver hur Svenska kyrkans ämbetsteologi formas i teori och praktik, vilka dokument som är grunden för vigningstjänsten, och hur en yrkesvardag ser ut.

En måste-läsa-bok om det mesta i kristen tro

En fast punkt i livet

För dig som vill veta mer om kristen tro

Niclas Blåder (Verbum 2024)

Niclas Blåder skulle kunna säga (i linje med mitt favorit-Instagramkonto Livrust-kammaren): "Du vill ha den. Jag har skrivit den. En koncentrerad, pedagogisk, genomtänkt grundkurs i kristen tro ur Svenska kyrkans perspektiv. Du behöver inte tacka."

Det är lätt att luras av det trivsamma formatet och Anna Blåders luftiga och varma illustrationer, men det här är ingen bok som tar ett lättsamt grepp på trosundervisningen. Tvärtom så strävar Niclas efter att få med precis allt som är viktigt. Han utgår från det han kallar

de gemensamma nämnarna för alla som menar sig stå i någon kristen tradition: Gud, Jesus, Den heliga Anden, kyrkan, Bibeln, bönen, dopet och nattvarden. Han hinner också med världsreligionerna, kristendomens historia, det aktuella dagsläget, teodicéproblemet och det kristna uppdraget...

Allt ur ett uttalat svenskkyrkligt perspektiv, men med en förståelse, ja, närmast en förtjusning över alla kristna kyrkors olika sätt att närma sig det heliga: "Mångfalden av kyrkliga uttryckssätt säger någonting viktigt om kyrkan – alla rymts". Köp in boken till nya förtroendevalda, starta en samtalsgrupp för konfirmandföräldrar eller ta ett par av kapitlen och deras avslutande temafrågor i bussen på väg till Taizé. Det blir inte svårt att hitta användningsområden för den här boken.

AGNETA LARSSON

Praktisk – och andlig – hjälp när krisen kommer

Kyrkan och krisstödet

Handbok vid allvarlig händelse

Gudrun Rosén (Verbum 2024)

Förväntningarna på Svenska kyrkans insatser i kris är stora. Hon/vi ska förmedla dödsbud, vara länken till andra trossamfund, erbjuda en helande miljö, fullgöra begravningsverksamheten... För detta är Kyrkan och krisstödet en gedigen handbok i akut krisstöd, här finns något att hämta för var och en. Boken tar sin utgångspunkt

i den akuta krisen och vi får verktyg både för krisstöd när en enskild person drabbas och vid större händelser, något vi alla behöver ha kännedom och kunskap om.

Gudrun Rosén, präst med lång erfarenhet från olika roller, beskriver utmaningar i

att leda krisarbete, där ledare själv kan vara berörd, vikten av i förväg upprättade krishandlingsplaner samt betydelsen av att öva: "Vid stresspåslag minskar den kognitiva förmågan och då behöver man färdigheter som är inövade, liksom handlingsplaner och checklistor att utgå ifrån."

Flera författare medverkar med olika fokus, bland annat om krisreaktioner, KASAM – känsla av sammanhang, kriskommunikation, information och media, samt krisstödjarens eget behov av stöd. Boken lyfter särskilt fram barnperspektivet, att krisplanen måste uppmärksamma barns behov, både i det akuta skedet och vid uppföljning.

Mycket av detta är likt andras krisarbete. Men Gudrun lyfter också kyrkans specifika roll, som exempelvis musikens betydelse som språk för det existentiella, att nå dit det talade ordet inte förmår. Ett av bokens många fina citat och tankvärda ord är: "Vi famlar inte efter orden för att vi är dåliga på att uttrycka oss, utan för att orden inte räcker till för att täcka verkligheten". Här har vi som kyrka en

unik möjlighet i att använda kyrkorum, riter, närvaro och musik som verktyg i krisarbetet. I boken finns också förslag på psalmer, dikter, agendor med mera att använda vid akut krisstöd. Här finns även metodförslag för stöd i krishantering för barn och unga, och deras anhöriga. Ljuständning är kanske en av våra vanligaste symbolhandlingar och ett bra tips författaren ger är att även de yngsta barnen kan få vara med och tända ljus.

En helt klart läsvärd bok! Den är välskriven, matnyttig och lättillgänglig och bör läsas av många. Som studiecirkel i arbetslag, i krislädare hos församlingar, pastorat och stift eller varför inte som kurslitteratur på Svenska kyrkans utbildningsinstitut? Avrundar med en av alla fina dikter i boken:

*Bär mig över djupen där jag inte bottnar.
Lyft mig över hinder som känns alltför höga.
Håll mig fast och stadigt så jag inte går vilse.
Du som lät mig födas, hjälp mig nu att leva.*
(Av Britt G Hallqvist).

MARIA HOLMGREN

Stiftet runt

Från Duvemåla till Broadway

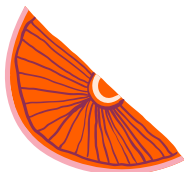
Den 7/7 kl. 18 bjuder **Mariefreds församling** in till Musik i sommarkväll i Mariefreds kyrka. Lukas Sköld sjunger och Simon Ström spelar piano. Fri entré!

Guidade visningar i Olaus Petri kyrka

Välkommen på guidade visningar i Olaus Petri kyrka med Jan-Eric Norman, gudstjänstvärd i **Olaus Petri församling**. Ingen anmälan. Tisdagar: 11/6, 9/7, 6/8 kl. 15. Onsdagar: 12/6 kl. 12, 24/7 kl. 13 och 21/8 kl. 15. Det går också bra att boka tid för visning, kontakta Olaus Petri församling för mer info.

Örebro + Open Art = sant!

15/6-8/9 fylls hela centrala Örebro med massor av konstverk under den stora gratisutställningen Open Art. Även S:t Nicolai kyrka i **Örebro pastorat** och kyrkparken omkring fungerar som utställningsplats, med verk som ger utrymme för viktiga samtal och reflektion.

Sommar på terrassen

Välkommen på grillkväll med underhållning! Hamburgare och dryck från kl. 18, underhållning från kl. 19. Onsdagar i juli kl. 18-20, församlingshemmet, **Kumla pastorat**.

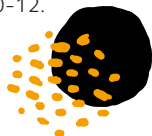

Sagolik romansafteon

Följ med på en resa där Elsa Beskows sagor och målningar går som en röd tråd genom hela programmet. Romanser, pianostycken, högläsning och utställning gör den här konserten till en helaften i sagornas värld. Sebastian Duran, baryton och Daniel Beskow, konsertpianist. 4/8 kl. 18 i Sockenkyrkan, **Hallsbergs församling**.

Boule och fika

En stunds gemenskap kring förmiddagsfika och bouleklott vid Lerbäckes församlingsgård, **Askersunds pastorat**. Tisdag 11/6 kl. 10.30-12.

Andakt och loppis

Andakt i Gällersta kyrka, **Kvismare församling**, kl. 14, följt av loppis och kaffe i sockenmagasinet från kl. 14.15-16. Program i Klockargården kl. 15. 26/6, 10/7, 24/7, 7/8 och 21/8.

Bakluckeloppis

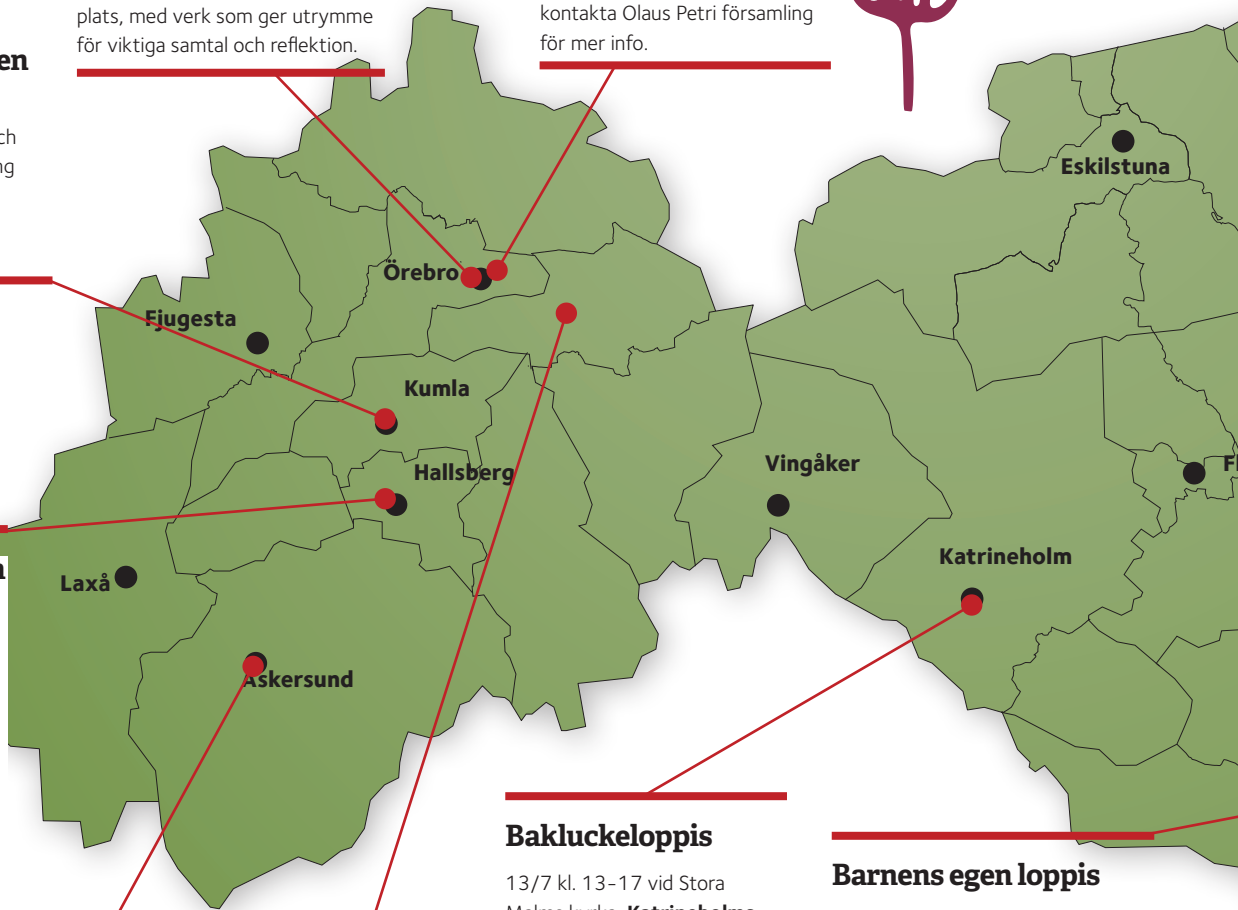
13/7 kl. 13-17 vid Stora Malms kyrka, **Katrineholms-bygdens församling**. Försäljning av fika och hamburgare. Loppisplats 100 kr, anmälan till: agneta.skogberg@gmail.com senast 11/7. Vid regn, inställt.

Barnens egen loppis

Till förmån för Världens barn arrangeras loppis i Prästrädgårdens vid S:t Nicolai kyrka i **Nyköpings församling**, lördag 17/8 kl. 10-14. Barnkläder, leksaker, ansiktsmålning, fika och mycket mer.

Grillkväll med allsång

Oxelösunds församling bjuder in till grillkväll med allsång på svenska och finska. Välkommen till Kyrktoget mellan kyrkan och församlingshemmet, 50 kr/vuxen, 30 kr/barn 6-17 år. 19/6 och 7/8 kl. 17-19.

Pilgrimsvandring i Överenhörna

Söndag 23/6 inleds kvällen med mäsas i Överenhörna kyrka kl. 17, och kl. 18 påbörjas vandringen ut i sommarkvällen. Ta med matsäck, dryck och sittunderlag. Åter kl. 21. Temat för kvällen är *Att vandra varsamt i Guds skapelse*.

Gudstjänst för två- och fyrbenta

Söndag 14/7 kl. 11 är det gudstjänst med djuren och deras människor i **Grödinge församling**. Ta med dina husdjur! Aktiviteter för alla barn med husdjur och/eller gosedjur och pris till alla. Ta med filt och fikakorg och möt upp utanför församlingshemmet. Inomhus vid regn.

Musik i sommarkväll

Lyssna till ljuv musik av olika slag i Nynäshamns kyrka, **Nynäshamns församling**, varje torsdag mellan 4/7 och 15/8 kl. 19. Fri entré!

Ta vägen förbi Vägkyrkan

Vägkyrkan i **Ösmo-Torö församling** firar 40-årsjubileum och har öppet varje dag kl. 12-16 under perioden 29/6-28/7. Våffelcafé och konstutställning i Sockenstugan, guidning och utställning i Ösmo kyrka och tipspromenad för barn och vuxna. Onsdagar kl. 19 bjuds det på konserter och andra evenemang.

Konstutställning

Under vecka 25-32 ställer 15 konstnärer ut sin konst i Sankt Annas kapell i **Trosa församling**, invid Trosa landskyrka. Öppet alla dagar kl. 10-15.

Följ med och *be*

*Herre,
Vad jag inte har – ge mig,
vad jag inte kan – lär mig,
vad jag inte är – gör mig.
Förlåt vad jag har varit,
helga vad jag är,
och led mig dit jag ska.
Amen.*

Varje vecka ber vi i Strängnäs stift för ett kontrakt och för dess kontraktsprost, samt för församlingarna i kontraktet. Vi ber också för våra systerkyrkor i de länder som ingår i Borgågemenskapen och våra vänstift. Se vecka och kontrakt nedan.

VECKA 23 + VECKA 31

Södra Närke kontrakt, kontraktsprost Gunlög Axelsson
Ölund, Askersund-Hammar, Lerbäck, Snavlunda, Ramundeboda, Skagershult, Finnerödja-Tived, Viby, Sköllersta, Hallsberg, Kumla, Hardemo, Ekeby, Asker-Lännäs och Kvismare.

VECKA 24 + VECKA 32

Nynäs kontrakt, kontraktsprost Peter Mourath. Grödinge, Sorunda, Ösmo-Torö, Nynäshamn, Salem.

VECKA 25 + VECKA 33

Domprosteriet, kontraktsprost Christofer Lundgren. Strängnäs domkyrkoförsamling med Aspö, Mariefred, Vårfruberga-Härad, Stallarholmen, Åker-Länna, Daga och Frustuna.

VECKA 26 + VECKA 34

Oppunda och Villåttinge kontrakt, kontraktsprost Tomas Holdar. Katrineholmsbygden, Björkvik, Västra Vingåker, Österåker, Flen, Helgesta-Hyllinge, Dunker-Lilla Malma, Mellösa och Bettna.

VECKA 27 + VECKA 35

Nyköpings kontrakt, kontraktsprost Ylva Evensen. Kildalen, Nyköping, Oxelösund, Stigtomta-Vrena, Tunaberg, Rönö och Tystbergabygden.

VECKA 28 + VECKA 36

Södertälje kontrakt, kontraktsprost Åsa Lindgren. Enhörna, Hölö-Mörkö, Södertälje, Östertälje, Turinge-Taxinge, Överjärna, Ytterjärna, Vårdinge och Trosa.

VECKA 29 + VECKA 37

Rekarne kontrakt, kontraktsprost Pernilla Parenmalm. S:t Johannes, S:t Ansgar, Tunafor, Västra Rekarne, Torshälla, Hällby med Tumbo och Råby-Rekarne, Husby-Rekarne, Näshtulla, Kafjärden och Stenkivsta-Ärla.

VECKA 30 + VECKA 38

Norra Närke kontrakt, kontraktsprost Caroline Edlund. Adolfsberg, Almby, Edsberg, Långbro, Mikael, Mosjö-Täby, Örebro Nikolai, Örebro Olaus Petri, Knista, Axberg, Glanshammar och Tysslinge.

Tema

I Guds tjänst

Vi är alla kallade att tjäna Gud i de liv vi lever. Somliga gör det även som ideella i kyrkan. Andra genom en anställning. Portalen har talat med människor om att finna en uppgift och vägen dit.

När Gud kallar oss är ingen "för lite".
Vi tas i anspråk som just dem vi är.

Fördjupningstext av
Helena Inghammar
på sidan 20.

Snirkliga vägar

Fredrik Sollner tvivlade på om han någonsin

Fredrik kände tidigt en längtan att jobba i kyrkan. En bristande tro på sig själv stod dock i vägen, och åren gick. Efter flera år i truckhytten tog han modet att äntra predikstolen.

Vad gör en präst?

GÖR Guds ord levande. Leder gudstjänster och andakter ensam och tillsammans med kollegor och ideella i församlingen. Att döpa, konfirmera, viga och begrava hör till prästens unika uppgifter. Undervisar konfirmander och andra grupper om kristen tro, livstolkning och livsfrågor. Möter och samtalar med människor från alla delar av samhället. Enskilda samtal är en av prästens självvårdande uppgifter. Att vara präst är mer än bara ett yrke, du är präst även när arbetsdagen är slut.

ETT STENKAST från Nynäshamnsvägen ligger Ösmo kyrka omgärdad av vårens intensiva grönska. På andra sidan stenmuren, strax bakom klockstapeln, ligger pastorsexpeditionen i ett gammalt rött trähus. Det är lite Bullerbykänsla med små trähus strösslade runtomkring. Mitt över vägen ligger prästgården där prästen Fredrik Sollner bor.

Det var inte planen. Han är i och för sig uppväxt på landet men efter många år i Stockholm och Uppsala var det det livet han tänkte sig efter året som pastorsadjunkt. Det är mer än två år sedan nu.

— När jag träffade min handledare Allan Willny sa det klick direkt, och jag trivdes bra i församlingen från första stund, säger Fredrik Sollner.

Han låter lite förälskad när han pratar om församlingen som rymmer landsbygd, skärgård och förort. Människorna här är måna om sin bygd och församling. Kollegorna välkomnande och hjälpsamma. Dessutom får man ha många gudstjänster när man bara är två präster. På frågan om vad som gläder honom extra mycket svarar han församlingens ungdomar.

— Jag var först emot att bara för att man själv är ung så ska man jobba med ungdomar, men nu är det det som ger mig mest glädje. Det är väldigt roligt.

Han berättar om konfirmander som upptäcker att Bibeln berättelser inte bara är historia utan att "det handlar om mig". Han är djupt berörd. Men så vet han också hur det är att göra den resan.

FREDRIK BESKRIVER sig som ett lite udda barn, besäftig och vetgirig. Han läste böcker i stället för att köra moppe och EPA-traktor som sina jämnåriga i Östra Ryd. Han var ganska ensam men konstaterar att han inte ville göra om sig för att passa in. Satte sig gärna vid lärbordet på lunchen där samtalsämnena var intressanta, och hängde i skolbiblioteket när han fick chansen. Där träffade han den person som för första gången puffade honom i riktning mot kyrkan, Elisabet Larnemark, volontär på biblioteket och diakon i Svenska kyrkan som såg till att han upptäckte kyrkans miniorer.

En annan avgörande person var kompisens pappa, kyrkoherden.

— Han gav mig en djupare förståelse av vad det är att vara

ledde rätt

skulle kunna läsa till präst

STORMTRIVS. Fredrik Sollner prästvigdes för drygt två år sen. Han är ödmjuk inför tanken på alla troende som verkat här före honom: "Bara tanken på alla människor som bett i den här kyrkan genom åren, och att jag är en del i den kedjan av tjänare är jättestort".

kristen. Jag var kulturellt kristen men i min familj var Bibelns berättelser mer som sagor och jag minns att jag frågade kyrkoherden "Tror du på det som står i Bibeln?" ... "Jaa Fredrik, det gör jag", säger Fredrik och imiterar kyrkoherdens myndiga stämma.

— "Då gör jag nog det också" svarade jag. "Det är bra Fredrik!", svarade kyrkoherden med eftertryck.

BEKRÄFTELSEN BLEV början till att själv utforska tron, och han var bara 12-13 år när frälsningens innebörd blev en aha-upplevelse.

— Där smällde det till. Att Jesus offrade sig, dog och uppstod blev mycket större än jag tidigare förstått.

Kyrkan erbjöd både trygghet och spelrum att blomma ut, där ville han arbeta. "Jag hade ju talets gåva redan som litet barn" konstaterar han. Men när kyrkoherden berättade om långa universitetsstudier blev Fredrik modfärdad och tänkte att drömmen att bli präst just var en dröm.

— Jag har en arbetar- och bondbakgrund. Även om jag fått läsandet hemifrån hade jag ändå ganska mycket bildningskomplex. Jag tänkte att det här kommer jag inte att klara av... och det blev en sanning.

I stället tog Fredrik jobb som truckförare på Astra Zene- ca och Scania i Södertälje, och senare på Regeringskansliet i Stockholm. Vändningen kom åtta år efter gymnasiet när hans psykolog till slut sa att "så svårt är det inte att plugga på uni-

versitetet". Fredrik började tro att det omöjliga var möjligt, läste in behörigheten på Komvux, sökte till teologen i Uppsala – och kom in.

Nu har han varit präst i drygt två år. Somligt har varit lättare än annat. Den beskäftige lille pojken med det stora ordför- rådet har kommit till sin rätt i predikstolen.

— Jag hade ingen erfarenhet av själavård eller att möta människor i svåra livssituationer men jag hade ju gått igenom en del själv, och när adjunksåret är slut har man gjort det mesta.

Han återvänder till ungdomarna.

— Det är överraskande att det skulle vara så roligt. Det är fantastiskt att se hur de utvecklas. Att få följa dem, se vad som är deras kallelse i livet, hur de tar plats i kyrkan. Och hur de utvecklar också mig. Genom att ta del av deras värld lär jag mig vad de längtar efter och vad de vill, istället för att komma ovanifrån och tänka att jag vet.

När förra prästen, nämnde Allan Willny, lämnade Klockar- gården tog Fredrik steget och lämnade lägenheten i stan och blev prästen mitt i byn, och han ser sig själv bo kvar i präst- gården ett bra tag.

— Jag blev varnad, "Du ska inte romantisera livet som präst på landsbygden", men för mig har det faktiskt stämt. Det stämmer här.

Om en stund ska han ringa ett sorgehus. Imorgon är det högmässa.

MARLENE W ANTONSON

När musiken får tala

Musiken har alltid funnits i hans liv. Men det var Davids mamma Carina som planterade tanken på att bli kantor. När han strax efteråt fick möjlighet att testa stora orgeln i Askers kyrka föll allt på plats.

— **NÄR** jag kom in i det stora, lugna kyrkorummet och jag fick spela där i flera timmar föll allt på plats. Jag kände tydligt att det här var vad jag skulle göra.

Skulle du beskriva det som en kallelse?

— Det är precis rätt ord. Jag är ju troende och uppvuxen i frikyrkan, där det förekommer väldigt mycket musik. Men det var i Svenska kyrkan som jag kände att jag hörde hemma och jag är övertygad om att det är här som Gud vill ha mig.

Innan David fick sin "kallelse" på orgelläktaren i den stora, gamla stenkyrkan hade han utbildat sig och arbetat med musik på olika sätt.

— Jag hade gått två år på en folkhögskolas musikklinje och ett och ett halvt på musikhögskolan. Där insåg jag att jag inte skulle bli musiklärare. I stället frilansade jag som musiker och spelade bland annat i en revyorkester i fem-sex år.

Att spela olika instrument på Peter Flack-revyn i Brevens bruk har David fortsatt med även efter

att han började som kantor på halvtid.

Vad är skillnaden mellan dessa två musikaliska uppdrag?

— Det finns faktiskt både likheter och stora skillnader. Likheterna är att man har en chans per tillfälle att leverera. Och att man får bekräftelse för det man gjort.

— Även på en begravning har du en enda chans att göra något rätt och bra. Men här har musiken också en stor betydelse då den tar vid där orden tar slut.

Under de tre intensiva studieåren på Geijerskolan i Ransäter trodde David att han skulle tycka bäst om att spela på vigslar och dop när han väl blev klar som kantor. Och han bävade lite inför begravningarna. Men redan första begravningen kände han att han hamnat rätt.

— Jag fick bränsle till min kallelse kan man säga. De anhöriga var så tacksamma och jag kände att min roll i sammanhanget varit oerhört viktig.

Överhuvudtaget har David bara superlativer

att säga om sitt yrke. Han tycker det mesta han får göra är "fruktansvärt roligt" och trivs med att träffa människor i alla åldrar.

Hur ser då en vanlig arbetsvecka ut för en kantor i en landsbygdsförsamling på Närkeslätten?

Måndag: Då är jag på en familjecentral på förmiddagen och spelar för mammor och pappor och små barn. På eftermiddagen är jag med på ett fritidshem och pysslar och pratar med skolbarnen.

Tisdag: Är egentligen en övningsdag i första hand men jag har även hand om en del it-uppgifter i församlingen så mycket tid går åt att fixa med det.

Onsdag och torsdag: Då är det övning med barnkör och dessutom kan det vara begravningar.

Fredag: Då är det ofta begravningar.

Lördag: Då är det ofta dop och vissa årstider också vigslar.

Söndag: Då spelar jag på gudstjänsterna.

— Det här är saker som återkommer varje vecka.

På väg mot nytt uppdrag

Frida visste att hon skulle bli diakon – men inte vad det var. Det fick hon ta reda på, vägen har gått via socionomyrket och arbete som ungdomsledare.

DET FANNS ingen diakon i Kiladalens församling nära Nyköping.

— Så det var inte så att jag hade någon förebild, säger Frida Thunberg.

Hon har vuxit upp i församlingen, åkt med till Taizé, spelat flöjt och lärt känna människor i alla åldrar och en diakoniassistent som har arbetat där länge. Men när en röst nästan från ingenstans sa till gymnasisten Frida att det var diakon hon skulle bli visste hon alltså inte så mycket om vad en sådan egentligen har för arbetsuppgifter eller om hur vägen fram till tjänsten skulle se ut.

UTMED DEN gammal riksvägen mellan Nyköping och Norrköping ligger fyra kyrkor som bildar en landsbygdsförsamling.

— De är så olika, jag tycker om dem på olika sätt, säger Frida Thunberg. Kanske att Lunda är min fa-

vorit – det var där min man och jag gifte oss, och det är där vi har haft dop också.

De senaste två åren har hon haft en halvtidsanställning som ungdomsledare i församlingen, hennes första tjänst i kyrkan, ett slags förberedelse för arbetet som diakon.

— Jag är ju uppvuxen här i Kiladalen, och det finns inte så mycket att göra här om man inte är sportig. Nu har jag arbetat i barngrupperna och med konfirmanderna, och när jag börjar som diakon har jag ansvaret för de ideella, så jag fortsätter med de unga ledarna då också.

FRIDA TUNBERG gick fortfarande i gymnasiet när hon var med om det som hon nu vet var hennes kallelse.

— Det var Guds röst kan man väl säga – att jag skulle bli diakon. Men hur skulle jag bli det då?

VÄXLING. I juni vigs Frida Thunberg till diakon. Hon ser fram

Hon pratade med en av församlingens präster och en ungdomsledare, sin första kontakt med Strängnäs stift hade hon 2013 precis efter studenten.

— Vi pratade lite och kom överens om att jag skulle fundera lite till och utforska det.

Hon började läsa till socionom.

FOTO: PER JOHANSSON

Vad gör en kyrkomusiker?

ATT spela i gudstjänster av olika slag är själva rytmen i en kyrkomusikers uppgifter. Dop, vigslar och begravningar, att möta människor i livets alla tänkbara skeden är en del av vardagen. En musiker arbetar också med körer i alla åldrar, är med i konfirmandarbetet, undervisar, utforma konserter och musikgudstjänster med orgeln som främsta uttrycksmedel.

OMVÄXLANDE. David Berg trivs som kantor, att få möta allt ifrån barnen i kören till änkan på begravningen, att få beröra med musiken där orden tar slut.

Däremellan händer allt möjligt. Ibland är jag med på konfirmandträffarna.

handla om att snabbt hitta ett nytt postludium utifrån vad som sagts under gudstjänsten. Att koppla musiken till orden, liksom binda ihop gudstjänsten.

Vad är utmaningen i ditt yrke?

— Nu är jag en person som gärna utmanar mig själv att snäppa upp lite. Så det kan exempelvis

Och belöningen?

— När änkan tar mig i hand efter begravnings-

gudstjänsten och tackar för att jag hjälpt henne igenom avskedet av hennes man.

— Eller då barnkören varit jätteduktiga på en uppsjungning. Då är jag så stolt så jag nästan spricker!

INGALILL BERGENSTEN

FOTO: JANNE HÖGLUND

emot att möta människor i sin nya roll som kyrkanställd.

— Nu i efterhand tycker jag nog att det skulle ha varit bra med lite arbetslivserfarenhet, säger hon. Men den fick jag ju senare. Först arbetade jag i Eskilstuna med bistånd till äldre, hemtjänst och särskilt boende. Och sedan arbetade jag i Nyköping med ekonomiskt bistånd.

Hon beskriver socionomyrket och diakonens arbete som ganska lika på flera punkter: hon fick träna sig mycket i samtal och samarbete.

NÅGOT OVÄNTAT var det att hon gärna skulle ha fortsatt som socionom.

— Jag trivdes väldigt bra som socionom. Det var en liten slitning, faktiskt. Ska jag sluta här när jag tycker så mycket om det? Men jag har ju mitt kall. Jag måste gå vidare med det! Det är klart att jag har haft tvivel och ifrågasatt det ibland, men jag tänkte också på att det skulle bli annorlunda: att inte ha dokumentationskravet, att inte vara en del av en myndighet utan kunna möta människor i ögonhöjd, gå bredvid och vara medmänniska i stället för tjänsteman.

2019 blev hon antagen som diakonkandidat, och i juni slutar hon som ungdomsledare i Kiladalen och börjar som diakon.

— Jag ser fram emot att vara kvar här, växa in i rollen, ha en vardag här, säger hon. Och att vara en del av människors vardag här, på riktigt – inte bara träffa dem när det är vigsel och dop och så, utan i deras vardag. En sak som jag har saknat från när

Vad gör en diakon?

HAR ansvaret för kyrkans sociala arbete. Stöder människor i att finna sig själva och en plats i tillvaron. Leder ideella eller andra grupper i församlingen, ordnar hem- eller sjukbesök, arbetar med barn och unga, personer med missbruksproblem eller asylsökande. Har kontakt med socialtjänst, kommun, sjukhus och andra samhällsaktörer. Håller andakter och medverkar i gudstjänster.

jag arbetade som socionom är de enskilda samtalen, så dem ser jag också fram emot.

I vardagen ingår söndagstjänstgöring en gång i månaden.

— Att vara med och duka nattvardsbordet är något som jag tycker om.

Och att arbeta i den församling där hon "alltid" har varit med är en poäng:

— Jag känner många här, det har stått i församlingstidningen om mina studier, alla vet – det känns bra. Det går en buss från församlingen till vigningen. Jag blev så glad när jag fick veta det!

ANNA BRAW

Catherine fann sitt uppdrag längs

**Catherine Hoinard gillar att diskutera livsfrågor. Via samtalsgrupper i kyrkan fann hon språk för sin tro och nu är hon med och leder katekumener i Katri-
neholm. Viktigast enligt henne är rätten för var och en att tänka fritt.**

MED EN fransk pappa och svensk mamma blev Catherine Hoinards uppväxt tvåspråkig. Förutom ordförandet fick hon del av två länders kultur och tradition. Hon döptes i katolska kyrkan, tog första kommunionen när hon var nio år, gick i läsning och konfirmerades som 15-åring.

Men så flyttade familjen till Valla utanför Katri-
neholm där det inte finns någon katolsk kyrka och Catherine var under tio år "kyrkolös".

— Flera vänner är kristna och familjen gick i kyrkan när vi var Frankrike, så jag kände inte behov av något mer kyrkligt sammanhang. Jag har min egen tro oavsett.

När hon gick till Öppna förskolan och babysång med första barnet var det hennes egna behov som höll Catherine kvar. Hon hittade en samtalscirkel där det fanns plats för alla slags frågor.

— En drivkraft för mig är att prata med

människor om hur de tänker. Att samtala och filosofera om varför man är troende och på vilket sätt man tror, säger Catherine.

Catherine har ett starkt patos för allas rätt att få uttrycka sig fritt.

— Det viktiga är att diskutera, inte att det finns rätt eller fel. Det är så mycket som är svart-vitt i samhället, även i kyrkan. Men livet är en väg och vi ska vara öppna för att det ser olika ut för oss alla.

EFTER CIRKA tio år i samtalscirkel och en Alpha-kurs om kristen tro, bestämde sig Catherine och kompisen Sussie för att testa att delta i en katekumenatsgrupp, en fördjupningskurs om dopets innebörd. En kväll varannan vecka möttes 15 personer och pratade om livsfrågorna.

— Det är ett väldigt bra och öppet koncept, enligt mig. När året var slut ville vi absolut inte sluta!

MEDVANDRARE. Catherine Hoinard.

Vi ville ha en termin till och var ganska påstridiga.

För Catherine ledde det till att hon under senaste året varit "medvandrare". Ett stöd till den som leder gruppen, vilket i Katrineholmsbygdens församling är Caroline Wahlström, enhetschef barn

Inga historier för svåra för Sessan

Sessan har varit volontär i diakoniarbetet i Strängnäs sedan pandemin. Hon skulle gärna utbilda sig till diakon, men blir det inte så blir det bra ändå – att berätta för människor att Gud älskar dem kan man göra oberoende av titel.

DET BÖRJADE med en bokcirkel. Sarah Owesdotter, av de flesta kallad Sessan, jobbar i restaurangbranschen och när pandemin kom fick hon ont om jobb och tråkigt. Via frivilligcentralen i Strängnäs hittade hon till en biblioteksbokklubb, det var hon och åtta "mormödrar och morfäder" som hon kallar dem. Ordföranden, också han en äldre man, tyckte att hon med så stora funderingar borde gå en katekumenatskurs.

— Jag hade inte en susning vad det var, säger hon men när hon berättar förstår man att hon kommit hem.

— Jag har alltid trott på Gud, jag har nog bara haft det i mig. Genom Katekumenatet växte min tro och jag fick mer kunskap och blev mer utbildad, fick ord på det jag känner.

Det blev också vägen in i ideella uppdrag i

Strängnäs domkyrkoförsamling med Aspö, där hon nu hjälper till på soppluncher och i "Lilla stugan", församlingens öppna diakonala mötesplats.

— Vi möter många olika öden, efter pandemin tycker jag att problemen ökat, både när det gäller ekonomi och den psykiska ohälsan. Då är vi med-människor som lyssnar. Även om jag inte kan göra något åt problemen så kan jag lyssna och de blir inte ensamma i det de bär på, förklarar hon.

Det är ofta tungt men "Har man jobbat i baren klockan kvart i tre då kan man höra alla samtal". Hon syftar på jobbet som sommelier på Bommer-svik.

— Där får man höra sanningen om allt. Jag lärde mig också en hel del om människor när jag jobbade i kassan på Konsum.

Korset om halsen och frälsarkransen runt hand-

leden startar många samtal.

— Det är minst två eller tre gånger i veckan som folk frågar om min tro.

Hon berättar om en himmel som Nangijala och en Gud som Beppe Wolgers, "En stor härlig pappa och morfar som sträcker ut sina armar för alla". Hon är medveten om att det låter konstigt, och "ocoolt", men den guden har gett henne trygghet, kärlek och burit henne genom svårigheter i livet.

HON VILL ge vidare hur en tro på Gud och Jesus gör att man inte känner sig ensam vad som än händer i livet – när man exempelvis får cancer. Hur man trots svår sjukdom kan finna en trygghet och glädje. Hon hoppas att det som bär henne också ska hjälpa andra. Och påfallande ofta ringer vännerna som inte tror och säger: "Du Sessan, du som har lite mer tro, kan du be?".

IDEELL. Sarah "Sessan" Owesdotter.

vägen

och ungdom. Enligt Catherine "en exceptionellt bra lyssnare".

— Min roll är också att vara med och leda samtalen, men jag är inte ansvarig på samma sätt.

Samtalen kan vara utmanande.

— När något inte stämmer med hur jag själv tror så tänker jag ofta för mig själv "släpp det". Jag är inte där för att övertyga eller uppfostra någon.

Catherine är numera medlem i Svenska kyrkan. Ingen i familjen förvånades över beslutet.

— För mig var det stort, lite av ett statement att gå med. Jag är en sann ekumen och tänker att tron har samma ursprung för alla.

Däremot tror Catherine inte att hennes nuvarande engagemang kommer att leda till ett ännu större engagemang.

— När jag först gick med i samtalscirkeln så var det en "nytändning" för min kristna identitet. Jag ville vara med överallt: jobba i second hand-butiken, leda barnsång, baka söndagsfika.

Nu känns det lagom med katekumenatsgruppen – och den ska hon vara med och leda i höst också.

MIRIAM ARREBÄCK

wesdotter serverar sopplunch i Domherren.

Det finns en dröm att kanske utbilda sig till diakon men om det blir så är mycket ovisst.

— Man kan ju inte tillgodoräkna sig en sommerskollersutbildning, säger hon krasst. Men det kommer inte att stoppa henne.

— Jag är alltid nyfiken på människor. Och jag är så stolt över församlingen i Strängnäs. Jag berättar för mina gay-vänner att vi har regnbågscafé och jag uppmanar folk "gå in i kyrkan och tänd ett ljus".

— Det är en kallelse att berätta att Gud älskar dem.

MARLENE W. ANTONSON

AVLÖSNING. Redan som barn ville Sofie jobba i kyrkan. Nu tar hon över efter Helene som varit husmor i 18 år.

FOTO: SYLVIA ALKMAN

Med kaffe och kakor i livets alla skeenden

Musiken förde Helene Gerdevåg till Kvismare församling, men det var människorna som fick henne att stanna. Nu slutar hon som husmor och Sofie Winqvist tar över ansvar för fiket – och för alla kontakter och relationer.

DET FINNS ett gäng ideella som gärna kommer till församlingshemmet i Stora Mellösa och bakar då och då. Husmor Helene Gerdevåg ser till att ingredienser finns på plats utifrån gruppens önskemål.

— Jag brukar inte vara med dem och baka, men ser till att de har vad de behöver. Och jag tittar in och säger hej förstås, säger Helene.

Att ha kontakt med många och se till att de som vill engagera sig i kyrkan hittar sin plats har varit en viktig del av hennes arbetsuppgifter. Enligt Helene själv är matlagning inte hennes starka sida, men hon ordnar så att det finns "något att servera". Fokus har hela tiden varit trivseln, människor ska känna sig välkomna och må bra. Så som hon själv gjort.

— Jag har alltid känt mig nära kyrkan. Så var det redan innan jag anställdes eftersom jag kände kantorn och spelade här ibland.

Hon arbetade tidigare som musiklärare, men slutade när kulturskolan fick minskade resurser. Hon behöll några fiolelever och frågade kantorn om de kunde få hålla till församlingshemmet.

— Det fick vi – mot att vår grupp spelade i gudstjänster ibland, berättar Helene.

Så kom det sig att hon var med på ett personalmöte och presenterade sig. Då hörde hon att husmor var sjukskriven – och Helene erbjöd sig att hjälpa till. På den vägen är det. I början skötte hon lokalvård, sen blev det mer av kaféverksamhet, så småningom även barnverksamhet och att hålla kontakt med alla ideella. Ett vikariat på halvtid blev en fast tjänst på heltid. När hon nu går i pension har hon varit husmor i 18 år.

— Det är en ynnest att få jobba här, med alla människor. Jag har alltid varit troende, men inte så engagerad. Nu har jag kommit in i det, lärt mig mer om värderingarna och om kristen tro. Jag tycker att kyrkan är en fantastisk arbetsplats.

Efterträddaren, Sofie Winqvist, 38 år, har arbetat i restaurang och bageri, men de senaste åren som vaktmästare i Kvismare församling. Redan som barn gick Sofie på kyrkogården tillsammans med mormor och sa att hon ville jobba där när hon blev stor. För några år sedan köpte hon hus i trakten.

— Han som sålde huset var vaktmästare i församlingen. Jag sa till honom att jag tyckte att han hade drömjobbet.

Nästa dag ringde han upp Sofie och sa att kyr- ►

kan behövde folk.

— Det var en utmaning med alla maskiner, men jag stortrivs. Ute på kyrkogården står man ofta med knäna i leran och många frågor handlar om grönyteskötsel. Men man möter också människor i sorg och en del får man med tiden en djupare relation till.

Sofie har även jobbat som inre vaktmästare, det vill säga inne i kyrkan vid dop, vigslar och begravningar.

— Där får jag möta människor i livets alla skeenden, det är så värdefullt. Jag älskar det!

Inte bara maskinerna var nya för Sofie. Under de 6,5 år i församlingen har hon lärt sig mer om kristen tro, hon har bland annat gått kursen Källan.

— Min mamma säger att jag är nyfiken som en femåring. Och så är det nog. Vi har väldigt bra och pedagogiska präster här och jag har fått ställa frågor utan att känna mig dum.

Nu går Sofie in i arbetsuppgifterna som husmor. Efter 17 år som konditor är det hennes "passion". Det och människor förstås!

— Jag ser fram emot att jobba mer med alla ideella och att få bygga de relationerna. Det är meningsfulla möten som gör att jag trivs så bra.

MIRIAM ARREBÄCK

Prova på kyrkjobb

Är du intresserad av att verka inom Svenska kyrkan? Det finns flera möjligheter att känna sig för eller lära sig mer.

Kyrkans grundkurs

För den som vill reflektera kring och samtala om tro och liv utifrån ett kristet perspektiv eller pröva sin kallelse. Kursen förbereder också för arbete inom kyrkan. Kursen ges bland annat på Hagabergs folkhögskola i Södertälje, halvfart på distans med en träff i månaden på skolan.

Ung resurs

Den som är 18-25 år kan göra praktik i Svenska kyrkan. Ta del av en församlings liv och verksamhet och upptäck mer om kristen tro. Man fungerar som en extra resurs i församlingen. Praktikperioden pågår under ett skolår.

Döpt till ett uppdrag

En digital kurs för ideella som vill fördjupa sig i ett särskilt uppdrag i församlingen: gudstjänst eller undervisning. Första delen ger fördjupning i Svenska kyrkans (och vår egen) tro och liv, i del två får man prova på att exempelvis leda en gudstjänst eller undervisa. **Obs!** Sista anmälningsdag 19 juni.

Ung i världsvida kyrkan

Ett utbytesprogram för dig mellan 18-30 år genom Act Svenska kyrkan. Man delar vardagsliv, och engagerar sig i kyrka och samhälle under tre månader i Filippinerna eller Tanzania. Nästa utbyte är hösten 2025, ansök i mars.

Källan I ALLT

FOTO: LINN FORSDAHL

Bakom orden

Helena Inghammar är stiftsadjunkt i Strängnäs stift. Hon har tidigare arbetat som kyrkoherde och lärare i liturgik.

Att fundera över sin kallelse kan vara både lustfyllt och svårt. Kallelsen är större än vårt arbete. Den inbegriper hela våra liv. För att finna sin väg gäller det att både lyssna inåt och utåt. Och det handlar inte bara om mig – utan om oss.

— VAD ska du bli när du blir stor?

Bakom tågets gardin grät jag mellan Lund och Halmstad. På väg hem till min systers studentfirande blev det tydligt hur olika människors förutsättningar är. På måndagen efter att min syster gått ut gymnasiesärskolan började hon på en daglig verksamhet. Många år senare kunde hon flytta till ett gruppböende. Min syster har hela sitt liv behövt andras handfasta hjälp för att hitta sin väg i livet, men alla behöver vi andra för att hitta vår livsväg. Och alla är vi kallade.

Många av oss minns drömmar vi hade som barn. Världen ligger öppen när vi är små. Tiden är oändlig. Drömmarna många och stora. Leken hjälper oss att prova alla tänkbara yrken och livsvägar. Vi leker vuxna, leker krig, leker prinsessor, superhjältar och megaartister. Kanske är det redan i leken vi börjar söka vår väg och vår plats i livet? Att byta kön, ålder och identitet går lätt i leken, men är svårare i verkligheten. Valen för en ung människa tycks oändliga numera. Det innebär såväl möjligheter som utmaningar. Redan i förskoleåldern finns många alternativ, skolvalet är inte heller enkelt och den unga människa som ska välja gymnasieprogram eller högskoleutbildning får brevlådan fylld av reklam som framhåller en viss skolas eller lärosätes alla fördelar. Men hur vet man vad man ska bli? Hur kommer man till sin rätt? Kanske lägger vi för stort fokus på just yrkesvalet, livet är så mycket mer än det vi arbetar med. Att välja livsväg kan vara svårt och kännas ensamt. I vår kristna tradition har vi ett ansvar inte bara för vår egen riktning och kallelse i livet utan också för att hjälpa andra att hamna rätt.

Särskilt tydligt blir detta i de av kyrkans uppdrag som har en given ordning när någon går in i tjänst. Efter diakon- eller prästutbildning väntar vigning i stiftets domkyrka. Vigningen följer ordningen i kyrkohandboken och innehåller bland an-

de VI GÖR

nat ett moment där notarien (som brukar vara stiftsjuristen) läser upp namnen på dem som ska vigas. Notarien är här representant för kyrkfolket, för församlingarna. Den som vigs tas i anspråk av församlingen och kallelsen bekräftas av kyrkan. Det räcker nämligen inte att själv känna sig kallad till en viss uppgift, det skall finnas någon som bekräftar det och som vill ta emot personen. Den som vigs i tjänst gör det framför allt för att tjänsten behövs, inte för att personen själv vill. Inre och yttre kallelse brukar vi prata om, samspelet mellan den egna upplevelsen av att vara lämplig för något och bekräftelsen från andra.

Kyrkor världen över har särskilda ordningar för detta. Det finns kyrkor och samfund där församlingarna själva kallar och utser den som ska vara församlingens ledare. I Svenska kyrkan sker detta mer indirekt genom att den som vill bli diakon eller präst får sin kallelse prövad av stiftet i stället för av en enskild församling.

— **VAD** ska jag bli?

Med tiden lär vi oss mer om oss själva och vilka vi är. Vi slipas av mot varandra. Den som drömmer om att bli sjuksköterska kanske upptäcker att hen har stora möjligheter att bli hockeyspelare och den som drömt en om hockeykarriär kanske inte alls har förutsättningar för det men blir en utmärkt kommunpolitiker. Ibland talar vi om yrke och arbete i termer av kallelse eller ha ett "kall" till något. Numera känns begreppet kanske ålderdomligt att använda. Ordet har kommit att förknippas med självuppooffrande och underbetalda yrken, inte sällan inom vård och skola. Att förr bli sjuksköterska eller diakonissa var förknippat med att avstå från äktenskap och familj och att mer eller mindre bli ett med yrkesuppgiften (men det var samtidigt en ny möjlighet för kvinnor att ha mer kvalificerade yrken).

Kallelse, vocatio på latin eller det tyska Beruf om vi tittar i Martin Luthers texter, har med röst att göra, både den inre rösten och den som når oss genom andra. Den inre kallelsen handlar om det som gror inom oss, om insikter om vilka förmågor och begränsningar jag har och var min lust ligger. Den yttre kallelsen handlar om det som ligger utanför oss. Att vårt samhälle behöver olika slags människor med olika gåvor är en del av den yttre kallelsen. Den yttre kallelsen kanske når oss genom en artikel i en tidning där det skrivs att det är brist på

arbetskraft inom ett visst område, genom någon som berättar om sitt yrke eller genom att någon direkt uppmuntrar oss till något. I vår kyrkas tradition spelar omgivningen en viktig roll i en människas väg genom livet. Vad människor säger till oss, ser i oss och uppmuntrar oss till är en viktig del av att söka vår väg. Återigen den inre och yttre kallelsen. Många kan vittna om att andra människor varit viktiga och hjälpt dem att göra viktiga vägval i livet – ofta utan att ens vara medvetna om det. Det är fint att inre och yttre kallelser samspekar och skönt att tänka att vi inte är helt utlämnade åt oss själva i våra livsval.

” Den inre kallelsen handlar om **det som gror inom oss**, om insikter om vilka **förmågor och begränsningar** jag har och var min lust ligger.

Samhällets behov är en yttre kallelse. Kyrkans behov likaså. Människor som ser på oss med omsorg och ger oss stöd i valen är också delar av den yttre kallelsen.

ATT LIVET inte är rättvist upptäcker de flesta av oss tidigt. I viktiga val i livet verkar några ha fått oändligt många möjligheter medan andras val är mer begränsade. Liknelsen om talenterna ur Matteusevangeliet säger oss något om det: en man skulle resa bort och gav sina tre tjänare talenter (mynt) att ta hand om när han var borta. Tjänarna fick olika många talenter, var och en fick efter sin förmåga, står det. När mannen kom hem hade två av tjänarna förvaltat talenterna så att de blivit fler, men den tredje hade grävt ner sin enda talent och inte gjort något av den. Myntens ägare släpper in de två första tjänarna i sin glädje men den tredje kastas ut i mörkret. Det handlar om att förvalta de talenter man fått, vare sig de är små eller stora, många eller några få. Det vi utrustas med är inte vårt att behålla utan ska komma andra till del. Och vad vi är är vad Gud skapat oss till. Och då är ingen "för lite".

Vårt arbete, oavsett vilket det är och oavsett om det är ett lönearbete eller inte, är en tjänst för andra och andras arbete är en tjänst för oss. Det är en kallelse med grund i dopet och den handlar inte om duglighet och prestation. I biskopsbrevet Kallad till diakon och präst i Svenska kyrkan blir det tydligt

att kallelse kan handla om hur vi lever våra liv och inte bara om yrkesvalet: "I dopet kallas människor till ett liv i gemenskap med Kristus, till att vara trons vittnen och sina medmänniskors tjänare. Kallelsen grundas i Guds eget handlande. Den avser livet i dess helhet och fullföljs på många sätt. I det vanliga mänskliga livet, i arbete, familjeliv, föreningsengagemang och mänskligt umgänge har var och en att leva i kallelsen att tjäna sin nästa och kämpa mot de krafter som hotar att bryta ner både människor och natur."¹

— VAD är jag?

Kanske är det trots allt inte frågan om vad vi ska bli som är den viktigaste utan frågan om vad vi redan är. Vad är jag ämnad att vara? Vilka är mina talenter? De mynt jag fått att vårda? Inte alla ska leda kyrkan. Inte alla ska bli en Petrus eller Paulus. Ett fåtal bryter ny mark i forskningsfronten eller

”Den avser livet **i dess helhet** och fullföljs på många sätt. I det vanliga mänskliga livet, i arbete, familjeliv, föreningsengagemang och mänskligt umgänge.

blir fotbollsproffs. Kallelse handlar egentligen inte om att bli något annat än det man är utan om att få tas i anspråk just som den man är. Teologen Cecilia Nahnfeldt beskriver det som ett sätt att förstå sin vardag:

"Luther menade att allt ansvar och alla uppgifter som människor har och får i hem, familj, arbete och samhälle bäst kan förstås som kallelser. Att bli kallad leder inte till något annat än det man står i, det är ett sätt att förstå sin vardag. Att Gud finns och verkar genom mig i det jag gör." Det finns samtidigt gränser för vad som kan vara en kallelse, eftersom kallelse handlar om att försöka göra det gemensamma goda. Nahnfeldt skriver att "Luther sätter gränsen där medmännisklighet inte utövas. Där människors behov utnyttjas ekonomiskt, socialt eller andligt pågår inte heller medskapandet. I det samhället stöds inte människors goda beroende av varandra. I stället förstörs tilliten."²

Att hitta till sig själv och vem man innerst inne är handlar sällan om att utveckla spetskompetens och långt ifrån alltid om yrkesval. Att ställa sig själv till förfogande i andras liv med tanken att ens insatser ger mening för andra, för nästan, är en bärande tanke i den lutherska läran om kallelsen. Till det är vi alla kallade, att vara människa är att leva i relation till andra, världen och Gud. Gustaf Wingren (1910–2000) var mångårig

professor i teologi i Lund och en tongivande teolog i Sverige under senare delen av 1900-talet. I ett föredrag år 1983 sa han "Luthers lära om andligt och världsligt regemente innebär, att Guds tänkes vara verksam i allt mänskligt liv. Gud behöver inte använda kyrkan såsom redskap för att nå fram till världen. Han är redan i världen, han är där varje dag, oberoende av om någon kristen människa är där. Det som Gud gör i evangeliet, alltså i det för kyrkan specifika ordet, har icke till syfte att styra skeendet i världen. Evangeliets syfte är att skänka människan en unik gåva som han icke skänker i världen."³

Det finns bibliska berättelser om människor som fått konkreta tilltal av Gud. För de flesta av oss är det inte så. Kallelsen, insikten om ens väsen och uppgift, växer fram och förändras också genom livet. Så är det även för biskopar, diakoner och präster och andra som har sin kallelse i kyrkans tjänst. Men även om Gud mer eller mindre handgripligt visar vägen kan vi tveka. Mose är ett sådant exempel, Guds ängel visar sig för Mose i en brinnande buske och sedan talar Gud om vad han ska göra och pekar också på vem som kan hjälpa honom. Hur tydligt som helst, kan tyckas och ändå tvekar Mose. (2 Mos 3-4)

— VEM har jag blivit?

Ibland finns anledning att blicka bakåt och inåt. Kanske har något i livet gett anledning att stanna upp och fundera: "Vad har jag blivit? Hur tar jag tillvara de gåvor som getts mig?" De drömmar vi hade som barn kanske inte infrias. Farhågor vi hade besannas inte. Vi är ansvariga för våra liv, men vi är också del av en skapelse som påverkar oss. Vi drabbas av såväl sorger och olyckor som av den högsta lycka medan vi lever. Yrket vi väljer är inte alltid som vi trodde, en präst är till exempel inte bara en förkunnare utan också en som jobbar med införandet av nytt lönesystem. Vi behöver träna oss i att se med ömhet på oss själva när vi konstaterar att somligt blev och annat vi hoppats på blev inte.

Världen är så skapad att vi finns till för och med varandra inför Guds ansikte. I psalmboken finns en psalm med text av Anders Frostensson som får sammanfatta:

*"Gör ej vad dig själv behagar, men dig själv åt honom giv,
I din dag de andras dagar, i ditt liv de andras liv.
Allt begär han, allt han ger dig.
Alla dagar är han med dig." Sv ps 586, vers 5.*

¹ Kallad till diakon och präst i Svenska kyrkan. Biskopsmötet 2014.

² Kallelse att ta livet på allvar - Reformationen (svenskakyrkan.se) (240404)

³ Gustaf Wingren: Andligt och världsligt regemente hos Luther och i lutherdomen. Föreläsning hållen på Stockholms Teologiska Institut 3 oktober 1983 (publicerad på Texter av Gustaf Wingren - Linköpings stift (svenskakyrkan.se))

Katolska präster på jakt efter sanningen

SERIEN "Los Enviados" (Sändebuden) handlar om två katolska präster som på uppdrag av Vatikanen undersöker påstådda mirakel och helanden runt om i kyrkans värld. Första säsongen utspelar sig i Mexiko där de två prästerna, Simón Antequera och Pedro Salinas, lär känna varandra. De har helt olika temperament och ganska olika uppfattningar om kyrkans tro och lära, vilket leder till heta diskussioner som påverkar deras arbete med att göra efterforskningar.

Efterhand utvecklas de till ett udda radarpar som är väldigt

lätt att tycka om. Och deras uppdrag blir förstås komplext, eftersom brott verkar ha begåtts. Brott som någon inom kyrkan verkar vilja dölja.

Serien mixar spänning, humor och personliga teologiska grubblerier på ett hyfsat seriöst sätt. Extra kul att den är spanskspråkig, men den svenska textningen lämnar en del att önska. Finns två säsonger på Sky Showtime.

MIRIAM ARREBÄCK

FOTO: BO LUNDBLAD

Grattis Olaus Petri musikkår

1924 föddes sextetten Olaus Petri musikkår i Örebro – idag en 40-man stark blåsorkester. Instrumenten köptes in med bidrag från syföreningarna och orkestern har sedan dess genererat såväl musikglädje som yrkesmusiker genom åren. Den stora jubileumskonserter är den 19 oktober i Olaus Petri kyrka då "En festlig och pampig konsert med symfonisk musik" utlovas av ledaren och dirigenten Staffan Sjösvärd, som själv spelade i kåren på 70-talet. Orkestern är en del av församlingens verksamhet.

– Det känns väldigt roligt att vara en del av det som var min egen uppväxt. Det är ju närmast unikt att en svenskkyrklig församling har egen blåsorkester men att vara knuten till församlingen ger orkestern en viktig funktion, säger Staffan Sjösvärd.

Portalenmedarbetare romandebuterar

Förskolläraren Gertrud Dahlberg har länge ömmat för de ensamma männen som vankat omkring i hennes villakvarter tidiga morgnar, och närt en dröm att öppna kafé för just dem. När hon själv blir änka vid 55 års ålder gör hon slag i saken. Men även om

Ensamma herrars kafé adresserar den ofrivilliga ensamheten är den en feel good-roman menar författarna Ingalill och Stigbjörn Bergensten. Istället vill de visa att livet har mycket att ge även efter 65. Man kan både få nya vänner, nya upplevelser och kärlek. Blir det också så för Gertrud och hennes gäster?

HEMLÄNGTAN. Domkyrkoledagog Frauke Kuster hälsar "Välkommen hem" till domkyrkan. Här tillsammans med kyrkvärden Beata.

Välkommen hem till domkyrkan

SOMMARENS utställning i Strängnäs domkyrka hälsar "Välkommen hem" till alla besökare. "Hemma" kan vara platsen där man bor, trygg och säker eller orolig och farlig, ett land eller en stad. Men känslan av att komma hem kan också finnas helt oberoende av platser och mer handlar om trygghet och social samhörighet. I utställningen får man möta några församlingsbor, bland annat biskop Johan Dalman, och deras hem. Besökaren får dela sina tankar om vad som skapar ett hem för en själv. Vernissage den 16 juni kl. 16.00, utställningen pågår till 31 augusti.

Nytt nätverk för kvinnliga organister

STRÄNGNÄS stiftsmusiker Maria Säfsten har tillsammans med kollegorna Sofia Östling, organist i Lunds Allhelgonaförsamling och medlem i kyrkostyrelsens musikråd, och Sara Michelin, domkyrkoorganist i Linköping, startat föreningen Sveriges kvinnliga organister. Syftet är

att främja och inspirera kvinnor till att utbilda sig och spela orgel samt att motverka en ojämställd orgelkultur, där kvinnor går miste om de högsta tjänsterna.

Maria Säfsten.

Präster i stiftet bakom nya beredelseord

BEREDELSEORDEN, prästens tal inför syndabekännelse och mottagandet av förlåtelsen, har en viktig plats i Svenska kyrkans gudstjänstliv och själavård. Boken "Öppna ditt hjärta i bön och bot – beredelseord för kyrkoåret (Artos & Norma 2024), innehåller 222 nya beredelseord skrivna av präster och biskopar i olika åldrar. Från Strängnäs stift skriver biskop Johan, Carl Sjösvärd Birger (även bokens redaktör), Lars Adolfsson, Jan Eckerdal, Caroline Edlund och Annica Sundkvist. Texterna är tänkta att användas i gudstjänst men kan även läsas i den egna andakten.

Matchning

Så fungerar Svenska kyrkans rekryteringsprocess

pågår

REKRYTERINGSGRUPP I STRÄNGNÄS STIFT

- Charlotte Bachelder, stiftsadjunkt med ansvar för prästrekrytering
- Maria Holmgren, stiftsdiakon med ansvar för diakonrekrytering
- Maria Säfsten, stiftsmusiker med ansvar för rekrytering av kyrkomusiker
- Helena Åhlin, stiftspedagog med ansvar för rekrytering av församlingspedagoger
- Ulrika Pettersson, processledare rekrytering

HUR ÄR DET ATT VARA

PRÄSTASPIRANT? Att inte veta om ens kallelse är en besvarad eller obesvarad kärlek? Aspiranterna Erik Strålin, 23 år, från Uppsala och Charlie Watz, 40 år, från Strängnäs stift berättar för Kyrkbladets Linnéa Malmberg om hur det är att vara med i antagningsprocessen. Vi får följa dem en kort bit på vägen när de gör antagningspraktik i Järna-Vårdinge pastorat.

Det går att tjäna Gud och Svenska kyrkan som ekonom, jurist, kommunikatör, vaktmästare, ideell... Det är bara att söka jobbet. För den som vill göra det som präst, diakon, församlingspedagog eller kyrkomusiker – Svenska kyrkans så kallade profilyrken – är vägen lite snårigare.

– **FUNDERAR** man på något av profilyrkena – ring oss för ett förutsättningslöst samtal!

Det säger Charlotte Bachelder, stiftsadjunkt med rekryteringsansvar för präster. Hon berättar om trevande samtal, kanske är det första gången de yppar tanken om en kallelse: "Kan det stämma?" eller övertygade dito: "Jo men jag är kallad." Hon beskriver sitt uppdrag som att vara lots på vägen.

– Vi är måna om att man ska känna sig väl omhändertagen. Och jag brukar säga "Du är kallad annars skulle du inte suttit här. Du räcker. Det heliga är det som vi kommer med, det behövs inget mer".

Sedan börjar resan. För församlingspedagoger och kyrkomusiker räcker det att skicka in en intresseanmälan. Präst- och diakonaspiranterna går igenom en antagningsprocess, och om kyrkan (i det här fallet biskop och domkapitel) bekräftar kallelsen så antas man som kandidat. Parallellt med sin yrkesutbildning gör man församlingspraktik och utbildning i stiftet (se separat artikel).

– Den ger fördjupad kunskap om uppdraget, och själva hantverket: hur tar jag mig an själavården, hur är jag som konfirmandlärare, hur döper man, vad innebär det liturgiska hantverket, vilka resurser finns i musiken? berättar Charlotte.

– Där lär studenten också känna stiftet bättre, det sammanhang man ska verka i. Studenterna lär känna varandra och får en förståelse för varandras profession.

ULRIKA PETTERSSON, processledare för rekrytering, är administratör för antagningsprocessen och de stiftsförlagda momenten – som är en del av Svenska kyrkans utbildningsordning. Hon råder den som är intresserad att ta kontakt med stiftet i god tid.

– Det är bra att få veta vad som krävs, och få ett ja från biskopen. Vem som helst kan läsa teologi, men om du vill bli präst så måste du vara antagen i ett stift, säger Ulrika.

Efter avslutad utbildning vigs präster och diakoner, och avger livslånga löften om trohet i uppdraget och lojalitet till evangelium och Svenska kyrkan. Om att leva ett trovärdigt liv som ska återspegla Guds kärlek.

– Det kan upplevas väldigt stort, men det är som kläder man måste växa in i. Och det vackra är att Gud kallat oss som

Vägen till Svenska kyrkans profilyrken

• Gemensamt för alla fyra profiler

Stiftsförlagda moment:

- Åtta veckors praktik i församling. För präster och diakoner är tre av dessa en del av antagningsprocessen (se nedan).
- Mötesplats mellan stift och student, MSS. Sammanlagt 8-10 dagar, vid tre tillfällen, löpande under studietiden, då man exempelvis pratar om idealitet och församlingsbygge, religionsdialog, normkritiskt förhållningssätt och psalmboken. Yrkesverksamma bjuds in för att dela med sig av sin erfarenhet.
- Utbildning vid Svenska kyrkans utbildningsinstitut, SKUI, motsvarande ett år. Den pastoral-teologiska utbildningen är profilspecifik, men flexibel i sitt upplägg (heltid, halvtid, distans). För kyrkomusikerna som läser till kantor (C-nivå) är den integrerad i utbildningen.

• Gemensam antagningsprocess för präster och diakoner

Biskopen och domkapitlet gör en lämplighetsprövning som pågår jan-sep, med bland annat personlighetstest, en serie samtal med terapeut samt tre veckors antagningspraktik i församling. Aspiranten ska få stöd att reflektera över kallelsen samtidigt som stiftet får tillfälle att bedöma den personliga lämpligheten.

• Profilspecifika krav

Präst och diakon

Minst två års förankring i församling samt att man ska ha fullgjort eller påbörjat Kyrkans grundkurs (som bland annat ges på Hagabergs folkhögskola).

Präst

Formell behörighet: magisterexamen i teologi eller religionsvetenskap. Blivande präster förväntas också samarbeta med både män och kvinnor.

Diakon

Formell behörighet: Fackutbildning från högskola eller universitet (180 hp), exempelvis en socionom- eller sjuksköterskeexamen. (se svenskakyrkan.se/utbildningsinstitutet om alternativ utbildning)

Kyrkomusiker

Formell behörighet: Fackutbildning i kyrkomusik från musikhögskola eller folkhögskola. Examen finns i tre nivåer: A och B (olika nivåer av organist) och C (kantor).

Församlingspedagog

Formell behörighet: Lärarexamen (180 hp), eller annan examen om 180 hp med minst 90 hp i pedagogik/didaktik/utbildningsvetenskap eller fackutbildning från folkhögskola/arbetslivserfarenhet kombinerad med komplettering från universitet/högskola.

• Vigning och sändning

Präster och diakoner genomgår en slutlig prövning av biskop och domkapitel innan vigning. Första året tjänstgör den prästvigde som pastorsadjunkt i en av stiftet anvisad församling. För att vigas till diakon krävs att man har en diakontjänst efter vigning. Kyrkomusiker och församlingspedagoger sänds, efter erhållet examensbevis från SKUI, ut i tjänst av biskopen vid en speciell gudstjänst.

vi är, han kallade inte en bättre version av oss själva, säger Charlotte Bachelder.

– I stället ska löftena bära oss i uppdraget. Vi är mer som fönstret, vi släpper igenom ljuset.

MARLENE W ANTONOSON

FOTO: LINN FORSDAHL

STIFTSDIAKON.

Eva Wenhult vill arbeta för att människor ska se sina egna möjligheter och vågar framåt.

”Jag älskar utvecklingsarbete”

Nya stiftsdiakonen Eva Wenhult vill ständigt lära nytt

Vad lockade dig med det här jobbet?

– Jag älskar ju utvecklingsarbete och tycker att det är väldigt spännande att tänka kring vad diakoni är och kan bli i olika tider och sammanhang. Det känns också väldigt roligt att få lära känna ett nytt stift och se hur diakoni gestaltar sig här.

Vilka områden kommer du främst att jobba med?

– Det kommer att kretsa kring strategiskt diakonalt utvecklingsarbete, fortbildning, institutionssjälavård och samordna migration och flyktingarbetet.

– Samhällets förändring påverkar hur vi behöver tänka diakoni och ordna det praktiska arbetet – men också hur vi tänker teologiskt kring kyrkans uppdrag i samhället. Vilka förväntningar finns på kyrkan och hur ska hon förstå sig själv och sitt uppdrag?

Vad har du gjort tidigare?

– I botten är jag teolog och har kompletterat med socialt arbete. Jag jobbade med folkbildning på Sensus och med Svenska kyrkan i utlandet, både utomlands och på kyrkokansliet, innan jag blev diakon 2012.

Vad ser du fram emot i Strängnäs stift?

– Jag känner inte till Strängnäs stift så väl och det i sig är spännande. Det oskrivna är väldigt roligt. Jag får vidga min egen bild av vad diakoni kan vara och tänker att det också kan vara bra att jag inte har en förförståelse av hur det alltid har varit.

Vad sa dina kollegor när du skulle byta till Strängnäs stift?

– Det är många som sagt ”Oj!” eftersom jag ska pendla, men med lite planering tror jag att det ska gå. Och alla förstår varför en sån här tjänst tilltalar mig och tror att det kommer passa mig bra.

Vad tar du med dig från Linköpings stift?

– Massor, men inte utifrån att det ska bli som i Linköpings stift. Jag har, som diakon och även innan dess, arbetat i större städer och på landsbygd, i pastorat och församling med många diakonala resurser till församlingar som i princip inte har några alls. Alla de erfarenheterna tror jag kommer att vara bra att ha med sig i den här tjänsten. Min spetskompetens är migrationsarbetet som jag fick utveckla och samordna på diakoniceentrum. De möjligheterna och utmaningarna tar jag med mig. Vi hade bland annat en juridisk mottagning och samarbete med asylcentrum.

Vad fick dig att vilja bli diakon?

– Jag ville arbeta för och med människor som har svårt att se sina egna möjligheter och hjälpa dem att se vägar framåt. Att låta människor på så sätt få del av det kristna hoppet. Och att få vara en del av ett tydligt sammanhang och gemenskap i det arbetet.

Eva Wenhult

ÅLDER: 46 år.

BOR: Linköping.

FAMILJ: Man och tre barn som är 9, 11 och 14 år.

KOMMER NÄRMAST

FRÅN: En tjänst som diakonistrateg på diakoniceentrum, Linköpings domkyrkopastorat.

GÖR PÅ FRITIDEN: Då är jag mycket med mina barn på deras aktiviteter, i stallet och vid diverse körframträdanden. Det är jätigt med alla konserter just nu. Rider gärna själv när tillfälle ges och läser olika kurser när tid och ork finns.

MARLENE W ANTONSON

Pedagogiska dagar

Hållbarhet i undervisningsuppdraget

8-9 oktober på stiftsgården Stjärnholm

Under dagarna får du fördjupa dig i olika spår med hållbarhet i fokus kring undervisningsuppdraget. Hur vi förhåller oss till Guds skapelse påverkar och formar hur vi lever våra liv. Att lyssna till vårt innersta; till vårt hjärta och våra grundläggande värderingar är A och O för en omställning. Hur navigerar vi bland olika sätt att förhålla oss till Guds skapelse och klimatfrågan?

Måltiden är i centrum i vår kyrka. Brödet är en symbol för det som ger liv – på flera sätt. Och "när det delas räcker det åt alla". Det finns bröd så att det räcker till alla men ändå har inte alla tillgång till det. Maten är också en stor bidragande orsak till utsläpp. Hur blir våra måltider en bön, ett sätt att visa tacksamhet och ett uttryck för vår tro? Vi kommer bland annat få höra prästen och miljökampen Jennie Högberg tala. Anmäl senast 6/9.

JUNI

13/6 Handledning med Asylrättscentrum

Vi gästas av juridiskt sakkunnig från Asylrättscentrum. Erfarenhetsutbyte och rådgivning. Ta med dina frågeställningar! Strängnäs stiftskansli 13/6. Anmälan senast 10/6.

SEPTEMBER

20-21/9 Att vara kyrkvärd eller gudstjänstvärd

Uppmuntra och inspirera kyrk- och gudstjänstvärdar. Fördjupa förståelsen av uppdraget och ge redskap för att kunna fungera som möjliggörare och generations-överbyggande gudstjänstförnyare i vår tid. På stiftsgården Stjärnholm. Anmälan senast 18/8.

OKTOBER

11-13/10 IKON

Temat för denna gång är "Anpassad verksamhet i församling på lika villkor". Helgen kommer att i första hand handla om hur vi möter konfirmander men även barn

och ungdomar med särskilda behov i kyrkans verksamhet. För dig som vill bli eller är aktiv ung ledare i din hemförsamling. Stiftsgården Stjärnholm. Anmälan senast 10/9.

NOVEMBER

23/11 Ideellt forums Idédag

Årets Idédag hålls 23 november i Jakobskyrkan i Stockholm. Programmet är till stora delar planerat där vi dels ska fira att 20-årsjubileum för Ideellt forum, vi har stort släpp av vår satsning "Spår av idealitet", biskop Andreas medverkar m.m. Det kommer att finnas två bussar som kör genom stiftet och gör olika stopp på väg upp till Stockholm. Vi vill underlätta för en hållbar, gemensam och inspirerande resa, därför subventionerar vi resan. Mer info kommer framöver på hemsidan.

LÄNGRE KURSER

Döpt till ett uppdrag - Uppdraget

Genom dopet har vi fått ett uppdrag att ge evangeliet vidare till andra i både ord och handling. Du som ideell är en viktig del i det uppdraget i varje församling. Det är genom att tillvarata varandras olika gåvor kyrkan blir mer hel. Stjärnholm och digitalt. Anmälan senast 19/6.

Andlig vägledning i grupp

Ht 2024- vt 2025. Andlig vägledning i grupp är en samtalsmodell som inspirerats av Ignatiansk andlig vägledningstradition och syftar till att till fördjupning och bearbetning av tros- och böneliv i en tradition som ställer den personliga erfarenheten i centrum. Vägledningsgruppen ses en gång i månaden i Strängnäs med start 10/10. Anmälan senast 8/9.

Konfirmationsläger 2025

Konfirmandlägret på Stjärnholm är uppbyggt kring tre läger; två veckoslutsläger i november och april och sedan ett långt sommarläger under sommarlovet: de två sista veckorna i juni och första veckan i juli. På förlägren lär vi känna varandra och gården. Lägre är ett internatläger med riksintag och hit kommer konfirmander från hela Sverige och även utlandsboende svenskar. På konfirmationslägret får du lära dig om bibeln och kristen tro och vi pratar mycket om vad det är att vara människa, vi jobbar med självbild, kamratskap, relationer och gemenskap. Anmäl senast 2/9.

Smid medan "tennet" är varmt

DET TOG tid innan jag behärskade tekniken att gjuta tennsoldater. Det som såg så lekande lätt ut på bild visade sig vara rätt mycket svårare. Först var det detta med talkpulvret. Det man skulle pudra gjutformen med så att ämnet flöt och inte fastnade. Tog man för mycket blev det stopp i kanalen. Pudrade man för lite likaså. Hade man väl bemästrat det var det det där med klämman. Den man skulle spänna över formen så att den höll ihop. Hamnade den fel så att trycket blev ojämnt, eller satt den för löst så att det bildades en glipa i formen, gick allt åt pipsvängen. Jämnt och kraftfullt tryck vad som kräves.

Tekniken kring talkpulvret och gjutklämman var ändå ingenting mot det där med temperaturen på tennet. Missade man den fick man garanterat göra om. För sval eller för het gjutmetall stavades nederlag.

Det gällde att hålla i rätt tid.

DETTA TÄNKER jag på när jag tänker på väckelsens väg. Om konsten att fånga rätta läget – rätta formbara läget. Själv har jag många gånger återkommit till betydelsen av att någon såg och fångade upp min kallelse redan på lek-skolestadiet. Inte så att den katolska skolsyster som basade över min förskola visste exakt vilken väg som var ämnad för mig, självklart inte, utan mer så att hon i mig och mina kamrater såg och bekräftade en Jesu lärjunge. Andra kristnas inflytande på mig som femåring, konfirmand, kyrkans-ungdoms-aktiv... – ja, i alla faser i livet där jag likt tennmetallen i gjutskopan var så där alldeles särdeles formbar, påverkade till 100 procent mitt liv. Och min historia är knappast

unik. Hur många är det inte som kan vittna om vad kyrkans barntimmar, konfirmationstiden eller tiden som ung ledare betytt för dem?

Studier från Finland bekräftar bilden. Den som kyrkan aktivt tagit i anspråk som ung har, i positiv bemärkelse, med sig den erfarenheten livet ut. Måhända är du en av dem.

SÅ MYCKET viktigare då att vi håller i och håller ut i kallelsen att bidra till vår unga medmänniskas kristna fostran. Att du som förtroendevalda fortsatt röstar "ja" till stödet för 0-18-arbetet. Att du som förälder, anhörig, far- och morförälder lägger tid och engagemang på att dela trons värld med dina och andras barn och unga.

DET BERÄTTAS om hur en äldre rabbin en gång fick frågan om när en människa borde avgöra sig för Gud.

Rabbinen tänkte en stund, och sa sedan: en människa bör avgöra

sig för Gud en minut innan den dör.

- En minut innan den dör?! Men hur i all världen ska man kunna veta det?

- Nej just det, svarade rabbinen – så gör det nu.

JAG VET inte hur det är för dig men för min del möter jag allt fler personer som vill tala om sin tro – vill göra allvar av det den anar men saknar språk för. Kanske aktualiseras frågan av det kritiska världsläget, klimatkrisen, samhällets utmaningar. Kanske blåser Andens vind lite extra starkt just nu. Helt klart dock är att "tennet" på många håll idag är hett – formbart hett.

Och det är ditt och mitt uppdrag att göra något livsnödvärdigt vackert av det där.

BISKOP JOHAN DALMAN

